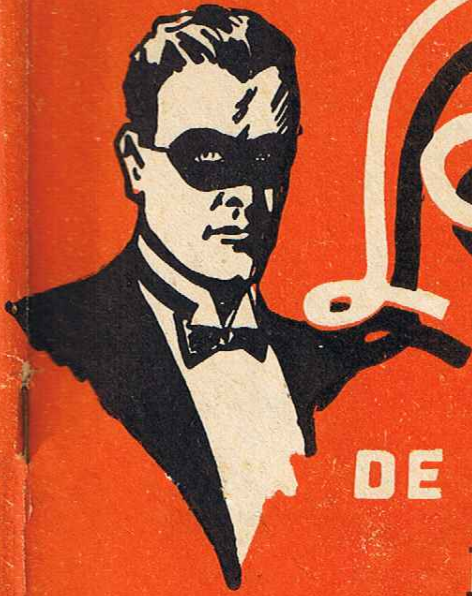

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Raad van zes

Nr 2210

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE RAAD VAN ZES

Hoofdstuk I

VADER EN DOCHTER

Het was omstreeks tien uur in de ochtend toen, onder het hevig gepiep van de pneumatische remmen, die beïdend werden door de bestuurder van de ontzaglijke grijze, elektrische locomotief, de sneltrein naar het Westen het grote hoofdstation van New York verliet.

Gedurende drie dagen en drie nachten zou deze trein, in snelle vaart het

vasteland van Amerika in zijn gehele breedte doorkruisen en de vele reizigers van de kusten van de Atlantische Oceaan brengen, dwars door een zestal Staten van het onmetelijke land.

Het waren bijna allen Pullmann wagens, geheel uit staal gebouwd en ingericht met een geriefelijkheid, die slechts kon worden geevenaard door die van de luxe treinen in Europa.

Iedere wagon had aan de voor- en de achterzijde een zeer ruim balkon, omgeven door een stalen hek, waar men gemakkelijke stoelen kon neerzetten, zodat de reizigers gelegenheid in overvloed hadden, te genieten van de heerlijke landschappen en ook van de woeste romantiek van de onherbergzame streken, welke de sneltrein zou doorsnijden, rijdende met een gemiddelde snelheid van omstreeks 100 kilometer per uur.

De lente had pas haar intrede gedaan, het was zeer fraai weer en er bevonden zich vrij veel passagiers in de Trans-Continental-trein.

In een afzonderlijk compartiment, dat evenwel met een zijdeur op de gemeenschappelijke gang uitkwam, welke door de gehele wagon liep, zaten drie personen, die klaarblijkelijk bij elkaar behoorden, want zij waren tezamen ingestapt en zij waren nu in een op zachte toon gevoerd gesprek gewikkeld, dat slechts even werd onderbroken toen de conducteur verschied om de reisbiljetten te controleren.

Een van de drie mannen had een gladgeschoren gelaat, met ernstige, zelfs een weinig melancolieke trekken, heldergrijze ogen en een hoog, nog volkomen ongerimpeld voorhoofd, al moest de man de veertig reeds zijn gepasseerd.

Naast hem zat een nog vrij jonge man, eveneens met een geheel gladgeschoren gelaat, blozende wangen, heldere, blauwe ogen en met een teint zo zacht, dat men zou kunnen geloven, met de huid ener vrouw te doen te hebben.

Toch moest hij het in dit opzicht nog afleggen bij de derde man, beter gezegd een jongeling, haast nog een kind, met tedere wangen, waarover de dauw van de jeugd lag uitgespreid, prachtige donkere ogen en dik, golvend haar, hetwelk hem het uiterlijk van een jonge kunstenaar gaf.

De glanzende, donkere ogen waren bijna voortdurend gevestigd op het ernstige gelaat van de man, die tegenover hem zat en die nu op zachte toon zei:

— Het is dus voor alle dingen beter, Miss Marjorie, dat wij van nu af aan die naam niet meer gebruiken en u aanspreken met de mannelijke naam Dick.

Ook in een trein, in deze trein kunnen zich spionnen bevinden en wij moeten nog altijd de grootste voorzichtigheid in acht nemen.

De jonge man, of het jonge meisje, tot wie deze woorden gericht waren, glimlachte flauwtjes, liet haar blikken even over de fijne manskleren glijden en zei toen:

— Geloofst gij werkelijk, dat men mij in deze camouflage voor een man zal aanzien?

— Voor een man misschien niet, maar voor een jongeling dan toch zeker wel, luidde het antwoord.

— En zelfs voor een heel knappe jongeling, voegde op levendige toon de derde reiziger er aan toe.

En al moest Marjorie Hooker een man voorstellen, op hoog bevel van Raffles, hij kon haar onmogelijk anders beschouwen dan als een buitengewoon mooi jong meisje, misschien een tikje te ernstig en te weemoedig, maar in ieder geval mooi.

En meewarig ging hij snel de gebeurtenissen na, welke ten slotte hadden geleid tot deze noodzakelijke vermomming.

Neen, zeker, het was geen maskeradegrap, die hier werd uitgehaald. Het was bloedige ernst; het was noodzaak, waarmede het leven gemeoid was.

Dat mooie kind, nauwelijks twintig jaar oud, dat er zo teer en zo timide uitzag in de keurig gesneden kleren, was de dochter van een schatrijke steunpilaar van de beurs, Jerry Hooker, en op dit ogenblik vluchtte zij in gezelschap van John Raffles, die daar zo rustig in zijn hoekje naast haar zat en van Charles Brand, voor haar doodsvijanden, de leden van het « Kwade Oog »

En wel had het arme kind daar reden toe, want sedert enige tijd stak dit gevreesde genootschap opnieuw het hoofd op en Jerry Hooker was het eerste slachtoffer van betekenis geweest, hetwelk de bende zich had uitgezocht.

Niet minder dan 500.000 dollar eiste zij als losprijs, nadat zij er in geslaagd was, zich door list van zijn persoon meester te maken en Marjorie, zijn enig kind, zou die som waarschijnlijk ook

wel hebben betaald, als niet een zeer geheimzinnig personage haar eensklaps te hulp was gekomen, die zich, maar dan ook alleen voor haar, ontpopte als Lord Edward Lister, alias John Raffles.

Neen, toch niet alleen voor haar, want door een noodlottige samenloop van van omstandigheden was het aan de bende bekend, dat John Raffles en de ridderlijke helper van Marjorie Hooker een en dezelfde persoon waren.

Wat de politie aangaat, ook zij had hare vermoedens, maar geleid door haar welbegrepen eigenbelang kneep zij voorlopig een oogje dicht, hield zich van de domme en nam maar al te gaarne de hulp aan van een man, die wel scheen te beschikken over een bovennatuurlijke macht en over hulpmiddelen, die aan iedere nadere beschouwing ontsnapten.

Het ware immers meer dan onverstandig geweest, reeds thans die geheimzinnige medestrijder te arresteren, wiens optreden er toe had geleid, dat in slechts weinige dagen niet minder dan tien leden van de bende de gevangenis ingingen, terwijl vier uiterst gevaarlijke individuen werden gedood en vijf anderen zwaar gewond.

Dat was inderdaad een opruiming geweest, waarover de hoofdcommissaris van politie in de stad New York zich in de handen wreef, al had hij er dan ook niet kunnen in slagen, van de gearresteerde schurken ook maar het geringste te vernemen aangaande de samenstelling van de bende van het « Kwade Oog »

Zij grijslachten, zij spuwden op de grond, zij haalden de schouders op en zij zwegden volhardend.

Intussen, het bleek uit de loop der gebeurtenissen aanstonds, dat, evenals vroeger, de bende van het « Kwade Oog » onder hare leden verscheidene personen telde, die men daar allerminst zou hebben verwacht, en een van de eersten die gedood werd door de kogels van een vijand, was... de verloofde van Marjorie Hooker geweest. En de man die hem doodde in rechtmatige staat van tegenweer, was Jerry Hooker, de Beurskoning.

De losprijs van 500.000 dollars was dus nooit betaald en Hooker en zijn dochter hadden zich daarmede de wraak van de bende op de hals gehaald, en wat dat zeggen wilde, dat bleek maar al te spoedig.

Want tijdens een voorstelling in de Opera werd Jerry Hooker in de duistere zaal getroffen door een vergiftigd projectiel, en alweer had hij het slechts aan de tussenkomst van Raffles te danken, dat hij aan deze verwonding niet bezweek.

Maar het moorddadige genootschap gaf het nog altijd niet op en tenslotte was Raffles wel genoodzaakt geweest, zelf het uiterlijk van de opgejaagde bankier aan te nemen en de nauwelijks herstelde man, ontdaan van knevel en bakkebaarden en met geverfd hoofdhaar ver van New York heen te zenden, om hem althans voorlopig buiten het bereik van zijn doodsvijanden te brengen.

Charles Brand, de onafscheidelijke vriend van Raffles, schudde zacht het hoofd, toen hij dit alles nog eens naging en bedacht, aan welke gevaren Raffles zich had blootgesteld om lieden te helpen, die hem nog slechts weinige weken geleden volkomen vreemd waren en alleen geleid door zijn zucht naar avonturen en vooral door zijn verlangen, een einde te maken aan de verschrikkingen, welke opnieuw van de kant van het « Kwade Oog » dreigden.

Nog pas de avond te voren, zo bedacht Brand met een huivering, was Raffles, in de gedaante van Jerry Hooker, ternauwernood ontkomen aan een moordaanslag van enige benedeleden, waaronder zich een bediende van de bankier had bevonden en die zijn vermomming hadden doorzien, nadat de verraderlijke bediende door een spreekbuis een gedeelte had afgeluisterd van een gesprek, hetwelk in een der kamers van het grote woonhuis van Hooker tussen Marjorie en Raffles werd gevoerd.

Het jonge meisje werd nog diezelfde nacht op sluwe wijze door de benedeleden ontvoerd en het was slechts te danken geweest aan een gelukkige inval van James Henderson, de herculisch

gebouwde chauffeur van Raffles, die de achterwielen van de auto, waarin de schurken het meisje hadden weggebracht, met een dikke laag teer had bestreken, dat men haar op het laatste ogenblik had kunnen bevrijden uit de klauwen der schurken.

Raffles had haar daarop zo spoedig mogelijk naar een veilige plek gebracht hij had haar eigenhandig de haren afgeknipt, hij had haar maskleren bezorgd, hijzelf had zijn vermommen van Hooker afgelegd, die nu immers waardevloos bleek te zijn en hij had haar beloofd, haar in persoon naar haar vader te zullen brengen, die in Philadelphia op haar wachtte, waarop vader en dochter gezamenlijk verder zouden reizen naar het landhuis, hetwelk Hooker in San José, enige kilometers ten Zuiden van San Francisco bezat.

En zo kwam het, dat zij daar nu bijeen zaten in de gereserveerde coupé, voorlopig in veiligheid, maar nog allesbehalve gerust.

De trein was nu reeds in volle vaart en nadat Raffles het jonge meisje een ogenblik zwijgend had gadegeslagen, dat er zo teer en zo breekbaar uitzag in haar jongenskleren, begon hij weer:

— Belooft je mij nu, dat je je voorlopig met je vader ver van het toneel van de strijd zult houden?

— Ik belooft het u... mijnheer Brown, antwoordde Marjorie met een flauwe glimlach. En toch doe ik aldus meer dan ik kan verantwoorden, want ik weet volstrekt niet zo zeker of ik papa wel zal kunnen overhalen, weg te blijven tot ieder gevaar geweken is.

— Dat zal toch volstrekt noodzakelijk zijn, Dick. Je vader mag zich niet vertonen, anders zou hij mijn plannen in duigen werpen. Zodra er enige tijd verlopen is, denk ik, opnieuw als Jerry Hooker vermomd, het fraaie huis van je vader op Long Island weer te betrekken, en dan zal ik rustig afwachten wat er met mij gebeurt.

— Dan loopt gij immers regelrecht in uw verderf. Zij zullen nu geen medelijden meer kennen. En daarenboven, zij hebben reeds eenmaal door uw vermommening heengezien.

— Nu doet ge mij toch onrecht, hernam Raffles glimlachend. Zij wisten dat ik Hooker onmogelijk kon zijn, omdat een van de schurken ons gesprek had afgeluisterd. Ware dat niet zo geweest, dan zouden de zaken waarschijnlijk anders zijn gelopen. En ten slotte, of men mij nu als Jerry Hooker of als Raffles gedood had, had er al zeer weinig op aangekomen. Maar ditmaal wil ik het anders aanleggen. Ik wil niet alleen het uiterlijk aannemen van uw vader, maar ik wil alles doen wat hij stellig zou doen, als hij weer naar New York terugkeerde. Ik wil naar de Beurs gaan, ik wil zijn vrienden bezoeken, ik wil op zijn Club verschijnen, kortom, ik wil niet alleen naar het uiterlijk, maar ook naar zijn gewoonten zijn dubbelganger zijn. Geloofst gij dat uw vader in mijn plan zou toestemmen?

Het jonge meisje boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk. Raffles vervolgde:

— Dat is waar ook, ik vergat dat ik wel wat veel verg. Het zou een bewijs van een zo groot vertrouwen zijn, dat het bijna onmenselijke is, daarom te verzoeken. Ik zou immers gemakkelijk in staat zijn mij op die manier van een zeer groot gedeelte van zijn fortuin meester te maken... en ik ben John Raffles.

— O neen, zeg dat nu niet, mijnheer, riep Marjorie Hooker uit, terwijl zij de hand met een smekend gebaar op de arm legde van de man, die tegenover haar zat. Ik vertrouw u volkomen, dat weet gij wel. En voor het overige, Papa weet immers nog altijd niet wie gij inderdaad zijt. Dat is immers een geheimje tussen ons beiden.

— Dat mag zo zijn, maar als de kranten op deze wijze doorgaan, zich met de zaak te bemoeien, dan zal het niet lang meer duren, of hij begrijpt de waarheid. En al ware dat niet zo, het is toch eigenlijk wel wat veel verlangd van een bankier, een wildvreemde de baas te laten spelen op zijn bureau. Misschien vind ik er nog wel iets anders op...

Raffles verzink in diep gepeins en geruime tijd werd er niet meer gesproken.

Een half uur later reed de trein het station van Philadelphia binnen, waar hij enige ogenblikken zou stilhouden. De remmen knarsten, de lange trein stond stil.

Er liep een zwaargebouwd man met een gladgeschoren gezicht en rosblond

haar, met een klein valies in de hand en gevolgd door een kruier, die een koffer droeg, langs de trein. Die man was Jerry Hooker.

Hij herkende Marjorie, die dadelijk voor een der ramen was komen staan, beklom de wagon, liep door de gang en sloot een ogenblik later de gewaande jonge man in de armen.

Hoofdstuk II

EEN TEGEN VELEN

De trein zette zich een minuut later weer in beweging en Jerry Hooker had plaats genomen, nadat hij zijn valies in het net had gelegd, op de plaats die reeds te New York voor hem besproken was.

De Beurskoning zag er zorgelijk uit en telkens greep hij opnieuw de hand van zijn dochter, om die krampachtig te drukken.

Toen de trein zijn vroegere snelheid weer bereikt had, wendde Hooker zich tot Raffles en zei, terwijl hij zijn blikken over de manskleren liet glijden, welk zijn mooie dochter droeg :

— Was dit eigenlijk wel volstrekt nodig geweest, mijnheer?

— Wat meent gij?

— Ik bedoel, of deze vermomming onvermijdelijk was?

— Laat uw dochter er maar het antwoord op geven, zei Raffles bedaard. Gij moogt dan zelf uitmaken, of ik er verkeerd aan deed, de grootste voorzorgen in acht te nemen. Wees zo goed, aan uw vader mede te delen wat er vannacht geschied is, miss.

Marjorie begon met bevende stem het verhaal te doen van haar kidnapping, waarbij zij opnieuw gered was door de geheimzinnige helper, die zo eensklaps in het leven van de Beurskoning en zijn dochter was getreden.

Hooker had met bleek gelaat toegeluisterd en nu en dan greep hij met een beweging van schrik en ontzetting naar de hand van Marjorie, alsof hij haar ook nu nog moest beschermen.

Toen het meisje eindelijk zweeg, zei hij:

— Mijnheer, ik weet nog steeds niet precies wie gij eigenlijk zijt en wat u bewogen heeft, aldus uw leven op het spel te zetten voor mensen, die u volkomen onbekend zijn. Maar dat weet ik wel, dat ik deze schuld van dankbaarheid nimmer naar behoren zal kunnen afbetalen. Gij hebt meer voor ons gedaan dan ik u ooit zal kunnen vergelden.

— Daarover spreken wij niet, mijnheer Hooker, zei Raffles bedaard.

— Maar hoe is het mogelijk, dat ik van dat alles nog niets weet? riep Hooker uit.

— Dat is niet zeer verwonderlijk, mijnheer Hooker. Uw dochter werd van nacht omstreeks drie uur uit de handen van de schurken bevrijd.

— Dat is waar, daaraan heb ik niet zo gauw gedacht.

De Beurskoning keek Raffles geruime tijd zwijgend en onderzoekend aan en begon toen weer:

— Gijzelf schijnt er niet gaarne over te spreken, mijnheer, maar ik moet er toch nogmaals op wijzen, dat ik misschien gedood en dat er met mijn dochter wellicht iets nog vreselijkers gebeurd zou zijn, als gij er niet waart geweest. Zoudt ge mij uw naam niet willen noemen? Wilt ge mij nu niet eindelijk mededelen wie gij zijt?

— Uw dochter kent mijn ware identiteit, mijnheer Hooker, en zij zou u die natuurlijk al hebben medegedeeld, als ik haar niet met nadruk had verzocht daarover te zwijgen. Ik denk nu dat ik u mijn naam zal zeggen voor wij het naaste station bereikt hebben, waar onze wegen zich zullen scheiden. Gij weet natuurlijk dat de schurken in de overtuiging zijn, dat gij u naar uw landhuis in Florida begeeft. Welnu, ik heb zoeven een goede ingeving gehad, en ik wil u thans zeggen wat ik voornemens ben, natuurlijk wanneer gij er uw goedkeuring aan hecht.

— Ik ben zeer nieuwsgierig naar uw plan.

— Luister dan. Oorspronkelijk meende ik naar New York terug te keren en ...daar uw plaats in te nemen. Gij kijkt mij verwonderd aan en ik kan mij zeer goed voorstellen wat in u omgaat. Als ik u aanstonds mijn naam en kwaliteit noem, zult gij u misschien nog wel méér verbazen. Om verschillende redenen acht ik het echter beter, steeds behoudens uw goedkeuring, eerst naar Florida te gaan, naar uw landhuis. Want ik ben er van overtuigd, dat de schurken daarheen reeds telegrafisch berichten hebben gezonden niet alleen, maar onderweg zijn. En het zou mij wel wat waard zijn, daarginds een of meer van dat rapalje levend in handen te krijgen, om een reden, die u waarschijnlijk minder belang zal inboezemen. En nu vraag

ik u, mijnheer, of gij bereid zoudt zijn mij toe te staan, ook daarginds uw rol te blijven spelen.

— Ge kunt doen wat gij het beste acht, mijnheer, teneinde zo snel en grondig mogelijk die gehate bende te verdelgen. Gij hebt het immers te New York ook reeds gedaan?

— Een ogenblikje, toen wist gij nog niet wie ik was, hernam Raffles, terwijl hij de ander strak aankeek. En dat wil ik u thans zeggen. Mijnheer Hooker, gij zoudt uw vertrouwen moeten schenken aan... John Raffles. Bedenk u dus wel, gij kunt dit besluit nog herroepen.

Er verscheen een uitdrukking van grote verbazing op het gelaat van de Beurskoning en dat was alles. Hij scheen niet boos te zijn, niet verontwaardigd, alleen maar verwonderd. Hij keek beurtelings van Raffles naar zijn dochter en barstte toen uit:

— En dat wist Marjorie?

— Zij wist het, mijnheer Hooker, en zij heeft mij vertrouwd.

— Daar heeft zij goed aan gedaan, hernam de millionaire op levendige toon. Wat drommel, gij zijt in de gelegenheid geweest om ons 500.000 dollar af te nemen, even gemakkelijk als een ander een speld van de straat raapt. Even handig als gij het hebt aangelegd, om ons dat bedrag te laten behouden, zoudt gij het u hebben kunnen toeigenen en gij hebt het niet gedaan.

— Misschien vond ik het ditmaal wat lastig, zei Raffles koel. Ik zal u moeten verzoeken, mijnheer Hooker, u wel te herinneren wie ik ben. Ik heb ingebroken, ik heb gestolen, de kroonprins van Denemarken, de tegenwoordige koning van dat land en de ex-koning van Spanje zijn niet veilig voor mij geweest. Ik heb miljoenen aan goud, diamanten en andere sieraden geroofd, de politie van mijn land heeft mij driemaal weten te grijpen gedurende mijn gehele loopbaan, en als zij had weten te houden wat zij had, dan zou ik hier waarschijnlijk thans niet tegenover u zitten, maar veeleer in de cel van een of andere deugdelijke gevangenis. Houd dat wèl in het oog.

De bankier scheen aan een zware tweestrijd ten prooi, dat was duidelijk te zien aan de veranderingen, welke zijn gelaatstrekken ondergingen. Zijn stem klonk een weinig schor, toen hij ten slotte sprak:

— Ik houd dat alles in het oog, en ik blijf bij wat ik zoeven zei. Ik zou u vertrouwd hebben, zelfs wetende wie gij waart. Als ik eenmaal uw woord had, dat gij mij wilde helpen, dan zou ik u zelfs de sleutel van mijn brandkast en de lettercombinatie van het slot in uw zak hebben gegeven, ook al lag er een milioen in.

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer Hooker. En gij moogt mij ijdel noemen, maar ik geloof te mogen zeggen, dat ik dat vertrouwen verdien.

— Wij praten er ook niet verder over, zei Hooker.

— En nu ter zake. Gij wilde dus thans naar mijn landhuis in Florida vertrekken?

— Zo is het, mijnheer Hooker.

— En wat moeten wij doen?

— Gij hebt niets anders te doen, dan in kleine dagreizen uw bezitting in San José op te zoeken. Geef uw ogen goed de kost en zodra het u slechts voorkomt, dat gij een of ander gelaat wat al te dikwijls op uw weg ziet, waarschuw gij de politie en rust niet, voor die man zich heeft legitimeren. Ik behoeft u natuurlijk niet te zeggen, dat ge daarbij de grootste voorzichtigheid in acht moet nemen, want onze plannen zouden volkomen in het water vallen, wanneer het aan de bandieten bekend werd, dat gij niet mijnheer Hohnson, of Smith, of Brown zijt, maar wel Jerry Hooker in persoon. Om diezelfde reden heb ik de politie te New York dringend verzocht, zo weinig mogelijk publiciteit te geven aan hetgeen er is voorgevallen, zodat de Raad van Zes, welke de bende van het «Kwade Oog» bestuurt, in de overtuiging moet verkeren, dat de bankier Hooker zich werkelijk naar Florida heeft gegeven.

— Maar dan zullen zij mijn dochter missen.

— O, wat dat aangaat, ik zal er ook een hebben, antwoordde Raffles glim-

lachend. Hier zit zij.

Hij maakte een gebaar in de richting van Charles Brand, die een enigszins pijnlijk gezicht trok.

— Gij kunt u eenvoudig niet voorstellen, mijnheer Hooker, met welk een verbluffende virtuositeit mijn vriend de taak van een vrouw op zich neemt.

— Daar meen ik al eens van te hebben gehoord, zei Hooker droogjes. Maar uw vriend heeft donkerblauwe ogen en die van mijn dochter zijn donker bruin.

— Dat is inderdaad jammer genoeg, maar het is slechts gedeeltelijk een overkomelijk bezwaar; daarentegen doet het er niets toe, van het ogenblik af, dat de duisternis is gevallen. En nu zou ik u gaarne inlichtingen willen vragen, mijnheer Hooker, waarop ik noodzakelijk een antwoord moet hebben, teneinde mijn rol naar behoren te kunnen vervullen.

— Vraag slechts wat gij wilt, mijnheer.

— Waar ligt uw verblijf in Florida?

— In de onmiddellijke nabijheid van Tampa, mijnheer, op nauwelijks tien minuten afstand met een goede auto van het spoorwegstation.

— Het is daar verrukkelijk! riep Marjorie vol geestdrift uit. Van de vensters van het huis hebt gij een overheerlijk uitzicht over de Tampa Baai, gij kunt daar zwemmen en ook in het riviertje, dat van die Baai nauwelijks vijf mijlen landinwaarts stroomt. Het klimaat is er nog zachter dan aan de Riviera, gij vindt er palmen, prachtige tropische planten, het is er een waar Paradijs.

— En zullen wij in dat Paradijs een bewoonbaar huis vinden, miss? vroeg Raffles glimlachend.

— De villa is van kelder tot zolder gemeubeld, mijnheer, antwoordde het jonge meisje.

— Zijn er bedlenden?

— Dat niet. Er woont thans slechts een oude huisbewaarder met zijn vrouw en de tuinman.

— Des te beter. Dan zal onze brave reus, gij hebt hem wel reeds leren kennen, miss, de taak van huisknecht vervullen. En beschrijf mij nu eens nauw-

keurig de weg, die van het station naar de villa voert, want het zou wel wat vreemd zijn, als mijnheer Hooker daarginds ging vragen naar de weg, die naar zijn eigen huis voerde.

— Dat is waar ook! riep Marjorie uit.

Raffles schoof haar een blaadje papier uit zijn notitieboekje en een zakpotlood toe en het jonge meisje tekende een duidelijk schetsje voor hem, zodat hij geen enkele maal de weg zou behoeven te vragen.

— Wat Tampa betreft, Raffles kende het fraaie plaatsje, allerbekoorlijkst aan de baai van die naam gelegen, die weer een onderdeel vormt van de Golf van Mexico.

— O wat zal het daar mooi zijn, zei Marjorie zuchtend, terwijl zij de handen in elkaar sloeg.

— Ik hoop dat het niet lang zal duren, miss, of gij zult u zonder het minste gevaar weer daarheen kunnen begeven, zei Raffles op ernstige toon.

— Gij weet natuurlijk dat gij u in groot gevaar begeeft? vroeg Hooker, terwijl hij Raffles strak aanzag.

— Het zou van valse bescheidenheid getuigen, mijnheer Hooker, als ik dat ontkende. Ik weet dat dat gevaar aanwezig is en dat verheugt me. Gij zoudt mij begrijpen, als gij mij beter kende. Gevaar is voor mij even onmisbaar als het water is voor de vis. Ik beschouw dit gehele avontuur als een prachtige, opwindende sport, en ik zou de partij gaarne winnen.

— Vergeet gij niet wat al te zeer, dat haar te verliezen de dood kan betekenen?

— Ik vergeet 't niet, maar er zijn vele soorten van sport die even gevaarlijk zijn. En nu geloof ik, dat het tijd wordt, miss, om eens een kijkje te gaan nemen op een van de balcon. De streek wordt prachtig. Bedenk echter wel, dat zich daar misschien andere mensen zullen bevinden en praat dus liever weinig of in het geheel niet. Gij zijt een jonge man, verlies dat niet uit het oog. Nog een uur, dan hebben wij Lancaster bereikt en daar denk ik afscheid te nemen met mijn beide vrienden. Voor zover ik heb kunnen nagaan, dreigt er

voor u althans, volstrekt geen gevaar; indien de bende al spionnen heeft gezonden naar de verschillende stations, hebben die ons toch zeker niet herkend. En voor wij van elkander gaan, hier hebt gij een lijstje met schijnbaar onbetekende woorden, met de ware betekenis er achter, welke ge mij slechts behoeft te seinen, als er het een of ander geschiedt, hetwelk van zo ernstige aard is, dat ik het moet weten. De woorden zijn zo gekozen, dat gij er, wanneer gij ze met andere woorden van de gebruikelijke betekenis verbindt, gehele zinnen van kunt vormen, die hoegenaamd geen argwaan kunnen baren. Een geheime privé-code dus. Bewaar het vooral goed en zorg dat het in geen geval in vreemde handen komt, zoals bij ongeluk is geschied met het rode fiche, waarvan mejuffrouw Marjorie en ik ieder een helft in ons bezit hadden en die ik mij, als een domoor, heb laten ontfutselen.

Het viertal begaf zich thans, twee aan twee, alweer om geen argwaan te wekken, ofschoon Raffles er zeker van was, dat zich geen spionnen in de trein bevonden, maar het achterste balcon, waar zich toevallig niemand bevond en waar zij bleven, totdat de trein eindelijk het station Lancaster bereikte.

Raffles en Brand namen van vader en dochter afscheid in de gereserveerde coupé, nadat Hooker zijn zonderlinge helper nog menige nuttige wenk had gegeven voor het goed vervullen van zijn rol.

Raffles en Brand stonden nu op het zo goed als verlaten perron en keken uit naar Henderson, de reusachtige chauffeur, die eindelijk heel aan het einde van het andere perron kwam opdagen, gekleed als een veeboer, met een wijde kniebroek, hoge rijglaarzen, een breed gerande vilten hoed en een rode zakdoek om de hals geknoopt.

Zodra zij hem gezien hadden verdwenen Raffles en Brand in het restaurant waar ze iets bestelden.

Ook de reus trad daar binnen, maar volgens de ontvangen instructies sloeg hij volstrekt geen acht op de beide anderen, bestelde een glas bier met wat

brood en kaas en begon op zijn gemak te eten.

Het zou nog ongeveer anderhalf uur duren voor er een trein in de tegenovergestelde richting vertrok en de vrienden hadden dus de tijd.

Zij konden ongestoord spreken, want de grote restauratiezaal was zo goed als verlaten en na enige tijd begon Brand dan ook op zachte toon:

— Nu weet ik eigenlijk zelf nog niet met zekerheid, Edward, waarom je eigenlijk voornemens bent naar het Zuiden te trekken, naar Florida, om daar... de bekende taak te gaan verrichten.

— Beste Charles, het is ook slechts een kansspel. Zeker, ik zou naar New York kunnen terugkeren, vermomd als ...de bewuste, maar dat is in velerlei opzicht gevaarlijk. Ten eerste zullen de bandieten de echte Hooker niet zo gauw terug verwachten en zij zullen zich ook afvragen waar zijn dochter zo plotse-ling is gebleven. Ik hoef je natuurlijk niet te zeggen, dat ook nu nog het huis op Long Island het voorwerp van een bijzondere belangstelling van de kant van de bende zal zijn. Vergeet ook niet dat het in het grote New York heel wat gemakkelijker zal zijn dan in Tampa, om te ontdekken of mijnheer Hooker wel werkelijk diegene is voor wie hij

zich uitgeeft. Ik durf er heel wat onder verwedden, dat er zich onder de bende minstens een paar lieden bevinden, die zeer nauwkeurig en tot in bijzonderheden op de hoogte zijn van het verleden van Jerry Hooker. Ik ben dat echter niet. Welnu, een paar handig gestelde vragen op de Beurs, in de Club, op het kantoor, en het bedrog komt aan het licht. En daarom is het veel beter, als ik New York voorlopig maar mijd, althans onder het mom van de Beurskoning. Daar in Tampa echter ligt de zaak er heel anders voor. Daar is geen Club, daar is geen Beurs, en daar zijn waarschijnlijk ook geen zogenaamde vrienden, die mij lastige vragen kunnen stellen. En het zal daar ook veel gemakkelijker zijn, het kaf van het koren te scheiden. Kan ik een paar bandieten inderdaad binnenshuis lokken, dan hebben wij misschien al veel gewonnen. Hoe dat kan ik je thans nog niet zeggen, om de afdoende reden dat dat geheel van de omstandigheden zal afhangen, waarin wij ons dan bevinden.

Brand bleef een ogenblik zwijgend voor zich uitzien en zei toen op zachte toon:

— Tampa of New York, het zal een zware strijd worden. De strijd van één tegen velen.

Hoofdstuk III

DE AANSLAG IN DE TREIN

Raffles leunde achterover in de zachte kussens van zijn compartiment in de sneltrein, die in duizelingwekkende vaart door Zuid Carolina snelde.

Een der ramen was half neergelaten en de luwe lentewind die naar binnen-drong, speelde met zijn grijze puntbaardje, want Raffles was sedert anderhalve dag weer Jerry Hooker, de

Beurskoning.

Terecht had hij overwogen, dat de Raad van Zes reeds naar alle richtingen had getelefoneerd en dat het dus volstrekt niet onmogelijk was, dat er zich op alle stations spionnen bevonden, die zich zouden willen overtuigen of de man, die een bevel van de bende in de wind had durven slaan, zich inderdaad

op weg naar het Zuiden bevond.

Een paar malen meende Raffles inderdaad onder het publiek op de perrons een paar ongunstige tronies te hebben gezien van reizigers, die hem scherp opnamen, maar hij had er zich wel voor gewacht, daar al te veel aandacht aan te schenken.

Hij reisde nu reeds sedert anderhalve dag en hij zou nog een volle dag moeten reizen, alvorens hij de gehele afstand van omstreeks 1900 kilometer had afgelegd, welke Philadelphia van Tampa scheiden, gemeten langs de spoorlijn.

En zo groot was de geestkracht van deze man, zozeer wist hij zich, als hij dat wilde, los te maken van alle uiterlijke omstandigheden, al waren die voor hem nog zo gevaarlijk, dat hij in alle kalmte des gemoeds genoot van het verrukkelijke uitzicht, hetwelk zich aan zijn blikken voordeed, akkers waarop het graan begon te rijpen, een goudgele zee gelijk, waarvan de golven zacht bewogen door de bries, nu eens dichtbij, dan weer veraf blauwende bergen, een snel voortschietende stroom, watervallen, groene tabaksvelden, boomgaarden en prachtige landwegen, waarover grote toerauto's heenstoven.

Want hij was nu in Virginia, dicht bij de grens van Carolina, die gezegende plek gronds, waar de bodem zo vruchtbaar is, dat men er bijna alle gewassen tweemaal per jaar kan oogsten, met haar bijna tropische plantengroei, haar prachtige, brede rivieren en haar trotse bergen.

Het was omstreeks drie uur in de namiddag, toen de trein eindelijk te Savannah stopte, de schone havenplaats aan de Oostkust van de Staat Georgia.

Raffles maakte gebruik van de tien minuten oponthoud, om zijn coupé te verlaten en een paar malen het perron op en neer te lopen.

Eenmaal kwam hij bij die gelegenheid Brand tegen, maar de beide vrienden keken elkander ternauwernood aan, al gingen zij elkaar rakelings voorbij.

Brand had zijn uiterlijk niet veranderd en hij zag er uit als een rijk toerist, die niets anders te doen heeft dan

zijn tijd zo aangenaam mogelijk te besteden.

Een ogenblik daarna zette de trein zich weer in beweging en om acht uur in de avond werd Jacksonville bereikt, de eerste grote stad op het grondgebied van Florida, waar de trein een kwartier zou stoppen.

Daar de duisternis reeds gevallen was, vond Raffles, toen hij naar zijn compartiment terugkeerde, daar het elektrische licht reeds ontstoken.

Tot dusverre had Raffles met een eerwaardig echtpaar gereisd, dat in Jacksonville uitstapte, en verder met enige officieren van de vloot, die op verschillende plaatsen waren in- of uitgestapt.

Thans echter vond hij twee heren in zijn coupé, die daar blijkbaar zoeven waren ingestapt en het zich zo gemakkelijk mogelijk hadden gemaakt, want er zouden nog ruim vier uren verstrijken voor Tampa was bereikt.

Raffles nam de beide reizigers met een enkele oogopslag scherp op. Beiden konden omstreeks veertig jaar zijn en waren zeer correct gekleed. Hun valiezen, van zwaar varkensleer, stonden in het net boven hun hoofd. Zij sloegen in het geheel geen acht op de reiziger, die zoeven tegenover hen had plaats genomen en schenen zich gereed te willen maken, wat te lezen of te slapen, nu er buiten toch niets meer te zien viel.

Raffles nam in zijn eigen hoekje plaats en ontvouwde een krant, die hij reeds van te voren opzettelijk geprepareerd had; ongeveer in het midden had hij een cirkelrond gaatje geknipt, juist in een zwarte letter en niet groter dan de punt van een potlood zou hebben gemaakt.

Hij bracht het blad dicht voor zijn oog, keek door het gaatje en glimlachte flauwtjes.

De beide heren, die elkander schijnbaar vreemd waren, hadden elkaar een bliksemsnelle blik toegeworpen, voor zij zich beiden achter hun geïllustreerde tijdschriften verborgen.

Maar Raffles bleef kijken, en toen de trein reeds enige tijd in beweging was, zag hij dat een der heren zijn tijdschrift

een weinig terzijde boog en er even langs gluurde, om scherp in de richting van Raffles te turen.

Toen het dagblad even ritselde, bracht de man zijn lectuur onmiddellijk weer in de oorspronkelijke houding.

— Nu, dat alles lijkt mij zo helder als kristal, bromde Raffles voor zich heen. Het gitzwarte baardje van die ene kwibus stond mij al dadelijk niet aan. Wij hebben hier ongetwijfeld met een beginner te doen. En het is naar alle waarschijnlijkheid op mijn bescheiden persoon gemunt. Nu, wij zullen beide oren en ogen goed openhouden en voor het overige maar vertrouwen stellen op het pantser, dat ik onder mijn kleren heb aangetrokken. Want zij zullen toch wel niet zo dom zijn, met een revolver te gaan schieten in een compartiment, hetwelk aan een doorlopende gang grenst, zodat het schot zeker gehoord zou worden. Zij zouden ook onmogelijk bijtijds door die gang kunnen vluchten naar een portier, en al konden zij het wel, zij zullen toch niet zo krankzinnig zijn van een trein te springen, die met een snelheid van bijna zestig mijlen in het uur voortstuift. Geen revolvershot dus. Wat dan wel? Een bedwelmend middeltje? Een prik met een vergiftig lancet in de pols? Ik ben er zeer nieuwsgierig naar en in ieder geval zal ik toch niet nalaten enige voorzorgsmaatregelen te nemen.

Na deze overwegingen liet Raffles zijn krant bedaard zakken en haalde een paar handschoenen uit zijn zijzak, die op het oog niet afweken van de gewone eenvoudige glacé handschoenen, maar die gevoerd waren met een soort pantser van uiterst fijne schalmen en een soort extra taal vilt, waardoor zelfs de scherpste punt van mes of naald niet zou kunnen heendringen.

Raffles trok deze handschoenen bedaard aan, die tot ver over zijn polsen reikten en niet het kleinste stukje van de hand onbedekt lieten.

Toen nam hij zijn krant weer ter hand, maar terwijl hij haar ophief, haalde hij tegelijkertijd met de handigheid van een goochelaar zijn revolver uit zijn zijzak, die hij vervolgens in zijn

rechtermouw liet glijden, zodat er niets meer van te zien viel dan een klein stukje van de loop en hij de trekker onmiddellijk kon grijpen.

Toen hij nog eens door het gaatje in de krant keek, zag hij dat een van zijn overburen zijn tijdschrift terzijde had gelegd en nu, met de rug naar hem toegekeerd iets scheen te zoeken in een lederen actetas, die hij daartoe op de bank had neergezet.

Hij haalde er een sigarenkoker uit, nam daaruit een sigaar, stak deze op, ging weer zitten en vroeg toen aan Raffles, met een beleefde buiging:

— Als mijnheer die krant heeft uitgelezen, zou ik haar dan even mogen inzien?

— Met het grootste genoegen van de wereld, mijnheer, antwoordde Raffles. Zij zal aanstonds tot uw dienst zijn.

Hij las weer verder en de ander zag de eigenaardige glimlach niet, die er op de lippen van de lezer speelde.

Raffles las nog een half uur door, keek eens naar buiten en bemerkte aan zekere punten, die hij in het landschap herkende, dat het nog ongeveer een kwartier zou duren, eer de trein de halte Palatka zou bereiken, waar de lijn zich splitste.

Hij vouwde zijn krant dicht, nam de lorgnet af, die hij op zijn neus had geplant, gelijk ook de echte Hooker placht te doen, wanneer hij las, boog zich tot de reiziger, die tegenover hem zat, over en reikte hem de krant toe.

— Alstublieft, mijnheer, ik ben er mee gereed en gij kunt hem behouden.

De ander nam met een hoffelijke glimlach het dagblad aan en Raffles zag voor een ondeelbaar ogenblik in de hand, die de zijne tegemoet kwam, een klein spits voorwerp schitteren. En dat voorwerp werd handig en bliksemsnel in de rug van zijn hand gedrukt.

De gewaande Hooker speelde zijn rol uitstekend, want hij slaakte een lichte kreet, fronste even de wenkbrauwen en zei:

— Gij hebt zeker spelden aan uw goed, mijnheer.

— Ik vraag excuus, mompelde de ander, het was geen opzet.

Hij dook aanstonds weg achter het grote blad, waarin hij ijverig begon te lezen.

Wat Raffles betreft, hij ging in zijn hoekje zitten, sloot de ogen, zuchtte diep en trok nu en dan krampachtig met zijn rechterhand.

Hij begreep zeer goed dat de moordenaars, want aan hun hoedanigheid behoefde hij thans niet meer te twijfelen, een middel hadden toegepast, dat of zeer langzaam, of bliksemsnel moest werken en het laatste was waarschijnlijk dan het eerste, want zij zouden zich zeker het liefst willen overtuigen, dat hun slachtoffer inderdaad onder hun handen gevallen was.

Raffles vertrok zijn gelaat krampachtig, opende eensklaps wijd zijn ogen, liet een dof gereutel horen, stond met moeite op, terwijl zijn handen in het ledige grepen, alsof zij naar een noodrem zochten en plofte toen, zwaar weer in zijn hoek terug, de kin op de borst gezonken, de ogen half gesloten.

Enkele minuten verliepen zonder dat er iets geschiedde en toen lieten de beide anderen langzaam hun tijdschrift en hun krant zakken en staarden naar de man, die zij voor Hooker aanzagen.

Toen stond een hunner kalm op, trok met een vlugge beweging de gordijntjes voor de deuren en ramen die op de gang uitkwamen en trad op het slachtoffer toe. Hij keek even op het vertrokken gezicht neer en zei toen tamenlijk op luide toon tot zijn medeplichtige:

— Het is gedaan, Jim, het « Kwade Oog » is gewroken, Hooker is dood.

— Bijna, maar nog niet helemaal! klonk het plotseling uit de mond van de gewaande dode en het volgende ogenblik werd de man, die gesproken had, door een zo hevige vuistslag tegen de kaak getroffen, dat deze zonder een klacht neerzeeg, hard met het hoofd tegen de rand van de bank sloeg en bleef liggen.

Met een gebrui als van een wild dier trok de ander een breed mes uit zijn heupzak en hief het op, maar voor hij had kunnen toestoten, kwam de revolver uit de mouw van Raffles te voorschijn en de loop drukte de man tussen de

ribben, ter hoogte van zijn vestzakje.

— Laat dat mes dadelijk vallen! beval Raffles kortaf. Vlug, want ik heb niet veel lust om te wachten en deze revolver is van een eigenaardig maaksel; zij gaat steeds af voor ik er op verdacht ben.

De ander was verstandig genoeg om te begrijpen, dat een kogel toch altijd nog sneller zou zijn dan zijn mes.

Voor de vent nog begreep wat er eigenlijk gaande was, viel hij boven op zijn makker neer, geveld door een van die verschrikkelijke kaakslagen, waarvan Raffles het geheim scheen te hebben en die zeker niet minder hard aankwamen dan een trap van een paard.

Raffles keek door het raam naar buiten en zag dat hij niet veel tijd te verliezen had: de trein denderde reeds langs de eerste huizen van Palatka.

In een ommezien had hij de riemen losgetrokken van de valiezen der beide reizigers en hen daarmede de handen op de rug gesnoerd en de enkels stevig aan elkaar vastgemaakt.

Hij wierp de beide bendeleden, die nog bewusteloos waren, ieder op een bank, doorzocht in allerijl hun zakken, nam van een hunner een portefeuille weg, die ruim acht duizend dollar in bankbiljetten bevatte en schreef zo snel hij kon enige notities in een geheime code over, welke hij in de portefeuille van de ander vond, waarop hij de originelen weer zorgvuldig op hun plaats legde.

Toen zette hij zich in zijn hoekje en wachtte bedaard tot de trein zou stoppen.

Zodra deze tot stilstand was gekomen, wierp hij het portier open, wenkte een stationbeambte om naderbij te komen en zei rustig:

— Mijnheer, ik ben Jerry Hooker uit New York. Ik vermoed dat gij wel van mij zult hebben gehoord. Ik verzoek u onmiddellijk de politiepost van het station te waarschuwen, opdat de manschappen zich kunnen verzekeren van de persoon van twee moordenaars, leden van de bende van het « Kwade Oog » die een aanslag op mijn leven hebben gepleegd. Bij een hunner zal men een

soort stalen, holle doorn vinden en de politieagenten moeten er van op de hoogte worden gebracht, daar met de uiterste voorzichtigheid mee om te gaan want dat helse voorwerp is gedrenkt in een snelwerkend vergift, dat, wanneer dat scherpe ding slechts even de huid krast, onherroepelijk de dood veroorzaakt.

De stationbeambte had zeer verschrikt toegeluisterd, wierp nu een blik in de coupé en stamelde toen:

— Gij zijt dus mijnheer Hooker, over wie de kranten geschreven hebben?

— Die ben ik.

— En hebt gij geheel alleen die twee kerels kunnen beletten, hun plan ten uitvoer te brengen?

— Ik had hen gelukkig doorzien, mijnheer, en het toeval wilde dat ik zeer dikke, lederen handschoenen droeg, waardoor het stalen pennetje niet kon doordringen. En zoudt gij nu niet de politie verwittigen?

De stationbeambte wenkte een assistent, riep hem haastig een paar woorden toe, de man snelde weg en keerde enige tellen later terug met vier stevig gebouwde politieagenten onder aanvoering van een politie-sergeant.

Deze liet zich dadelijk inlichten en eensklaps trad hij de coupé binnen, rukte van een van de gevangenen misdadigers het zwarte baardje en de zwarte pruik van het hoofd.

En toen klonk het zegevierend uit zijn mond:

— Als ik het niet gedacht had. Jim Blackpole in hoogst eigen persoon. Het baardje en het pruikje waren heel goed, waarde vriend, maar het litteken over je neus heeft je verraden.

Hij klom weer naar buiten, salueerde voor de gewaande Hooker en zei:

— Mijnheer Hooker U hebt de justitie een grote dienst bewezen en daar kunt u trots op zijn. Wij zoeken die Blackpole al sedert een paar maanden; de kerel is uit een strafkolonie ontsnapt, en als u de waarheid wilt horen, dan wil ik u wel zeggen, dat zij er beter aan hadden gedaan, als zij hem maar naar de elektrische stoel hadden verwezen. Hij verdient het dubbel en dwars.

Uw naam en adres als ik u verzoeken mag?

— Jerry Hooker, Queens Boulevard, Woodside, Long Island.

— Ik bedoel hier in deze stad.

— In deze stad? Maar goede vriend, ik denk hier volstrekt niet te blijven. Ik ben op weg naar mijn landgoed in Tampa. Ik hoop niet, dat gij mij zult dwingen hier persoonlijk getuigenis af te leggen? Dat kan toch wel wachten tot de zaak voorkomt?

— Als u bepaald vandaag nog verder moet, mijnheer, zullen wij u niet ophouden. Wees dan zo goed aan mij mede te delen wat er precies is geschied, geef mij uw adres in Tampa en dan zullen wij u niet lastig vallen alvorens de zaak moet voorkomen.

En nu deelde Raffles nogmaals in korte bewoordingen mede, wat er in het compartiment was gebeurd.

De sergeant onderzocht nauwkeurig de kleren van de goed geklede man, die met Raffles gesproken had en die hem met een door haat vertrokken gelaat liet begaan, daar hij sedert enige ogenblikken was bijgekomen en vond tenslotte, in een klein kokertje, gelijkende op die, waarin men potloodschilfertjes pleegt te bewaren en de punt beschermd door een kurkje, de fijne, holle stift, waarmee de aanslag was gepleegd.

Met een gebaar van afgrijzen deed de sergeant het kokertje dicht en stak het in zijn zak.

Onder een grote toeloop van nieuwsgierigen werden de beide bandieten uit de coupé gesleurd en toen het publiek vernam, dat zij tot de bende van het «Kwade Oog» behoorden, had het weinig gescheeld of zij waren gelyncht en men moest zelfs in allerijl politieversterking laten aanrukken, om de beide elendelingen heelhuids naar de overvalwagen te kunnen overbrengen, die hen naar de gevangenis zou vervoeren.

Raffles echter stapte weer in de trein, zo kalm alsof er niets bijzonders gebeurd was en toen hij geheel alleen zat, bedacht hij, dat een klein gaatje in een dagblad, op de juiste plaats aangebracht, soms van zeer groot nut kan zijn.

Een kleinigheid verontrustte hem slechts een weinig...

Hij had een van de schurken 8.000 dollar ontnomen en hij vroeg zich nu af, of men dit niet wat vreemd zou vinden van de zijde van iemand als Jerry Hooker, de multi-millionair.

Maar spoedig stelde hij zich gerust met de overweging dat, zelfs al beklaagde de moordenaar zich over die diefstal, niemand hem zou willen geloven.

Het was mogelijk, dat Blackpole en zijn medeplichtige, wanneer zij die diefstal ontdekten, de vaste overtuiging zouden krijgen, dat dit het werk van John Raffles moest zijn geweest en van niemand anders, maar ook als zij dit aan de politie verklaarden, zouden zij slechts zeer weinig kans hebben om te worden geloofd.

Immers, Raffles had verscheidene papieren van Hooker gekregen, die hem dienstig zouden zijn om zijn identiteit te kunnen bewijzen en daar de echte Hooker volgens afspraak niets van zich zou laten horen tot Raffles het hem verzocht, daar hij, ten overvloede goed vermomd, in een geheel ander deel van Amerika vertoefde, zo zou men eenvoudig aannemen, dat de schurken door een onhandige truc poogden, zich uit hun onaangename toestand te bevrijden.

Toen Raffles ook op dit punt gerustgesteld was, leunde hij gemakkelijk achterover in de zachte kussens, sloot de ogen, dulle zo gerust in als hij nog maar zelden geslapen had en ontwaakte pas weer toen de trein, om half een in de nacht, stopte in het kleine, schilderachtige station van Tampa.

Hoofdstuk IV

HET HUIS AAN DE BAAI

Raffles dacht er niet aan, diezelfde nacht nog naar het landhuis van Hooker te gaan, ofschoon er reeds een telegram was gezonden aan de oude huusbewaarder, die hem dus verwachtte.

Tampa had vele uitstekende hotels en pensions, en daar het zomerseizoen nog lang niet begonnen was, zou het hem al heel gemakkelijk vallen, een kamer te vinden. Voor Charles Brand gold hetzelfde.

Deze afspraak was reeds van te voren gemaakt en de twee vrienden behoeften dus nogmaals volstrekt geen notitie van elkaar te nemen, toen zij tezamen het station verlieten.

Het hotel was reeds uitgekozen en daar het vlak tegenover het stationsge-

bouw lag, behoeften zij slechts enkele stappen te doen om het te bereiken.

Wat Henderson betreft, hij was wel verplicht, met een mindere gelegenheid genoegen te nemen in zijn hoedanigheid als veeboer.

Een ogenblik zagen Raffles en Brand zijn geweldige gedaante in de duisternis, voor zij verdween in de brede straat waaraan het logement gelegen was, waar hij een nachtverblijf zou zoeken.

Raffles en Brand betraden de vestibule van het hotel kort na elkaar, bestelden ieder een kamer en begaven zich aanstonds ter ruste.

Zij sliepen acht uren aan een stuk en ontwaakten volkomen verfrist en geheel uitgerust van de lange, vermoeien-

de reis.

Hij nam zijn bad, bracht zijn vermomming zorgvuldig in orde, kleedde zich en begaf zich naar de eetzaal, waar hij niet meer dan een drietal gasten aantrof.

Hij monsterde hen scherp, maar werd al spoedig gerustgesteld door hun uiterlijk; het waren ongetwijfeld onschuldige toeristen, of mensen die hier waren gekomen om zaken te doen. Van Brand was nog geen spoor te ontkennen; misschien was hij nog niet opgestaan. Raffles wachtte er zich wel voor naar hem te informeren, want hij wilde tot geen prijs enige achterdocht wekken. Hij moest Jerry Hooker blijven totdat hij zijn doel volkomen bereikt had en de Beurskoning in veiligheid was.

Raffles ontbeet met de meeste smaak, genoot van de heerlijke Zuidvruchten, betaalde zijn rekening en wandelde toen de stad in, op zoek naar een garage waar hij een goede auto zou kunnen huren, of kopen als het nodig was.

Nu is er in de Verenigde Staten nooit gebrek aan goede tweedehands auto's. Zij worden bij honderden aangeboden en het duurde dan ook niet lang of hij had er een gevonden in de garage van een automobielhandelaar, die hem een uitmuntende vierpersoons Packard, een wagen die minstens 120 Kilometer per uur kon lopen, tegen schappelijke prijs afstond.

Raffles liet aanstonds het benzine- en het ollereservoir vullen en zijn valies in de wagen zetten waarna hij achter het stuurwiel plaats nam, langzaam Tampa uitreed, en waarbij hij gelegenheid te over had om op te merken, dat vele eenvoudige landlieden hem groetten die hem kláarblijkkelijk herkenden als de eigenaar van 't prachtige landhuis dichtbij de Baai.

Raffles overhaaste zich volstrekt niet, maar reed in een matig tempo langs de prachtige boulevard en hij kende het kaartje zo goed uit zijn hoofd, dat hij geen enkele maal naar de weg behoefde te vragen.

Na slechts een kwartier rijdens kreeg Raffles het huis in het oog, waar hij enige tijd zou moeten doorbrengen.

Het was niet groot, maar stellig kostbaar, met de traditionele stenen leeuwen langs de trappen van het terras, zijn marmeren pilaren, die het balkon op de eerste verdieping droegen en tevens de bronzen voordeur flankeerden, zijn kostbaar bewerkte balustrades van dezelfde edele steensoort, zijn fraai terras, eveneens met een balustrade omgeven en de fraaie houtsoorten, waarvan deuren en raamkozijnen waren gemaakt.

Het huis lag op nauwelijks een kwartier lopens van het strand, als men de weg volgde, die van de achterzijde langs de rotshelling omlaag liep. Waarschijnlijk was het een particuliere eg, die Hooker zelf had laten aanleggen.

Bij het huis behoorde een tamelijk groot park, waarin een oranjerie, een tuinmanswoning en een garage te zien waren, om niet te spreken van de prachtige druivenkassen.

Raffles meende niet ver van die woning een oude man in zijn hemdsmouwen bezig te zien, doende met het omspitten van een bloemperk. Voor het overige was er echter geen levende ziel in de omgeving te bespeuren.

Van de plek waar hij zich thans bevond, kon Raffles nog vier of vijf andere villa's zien, eveneens aan de hoofdweg naar zee, maar vrij ver van elkander gelegen.

Aan alles was duidelijk te zien dat Tampa een druk bezochte en dure badplaats was.

De wegen waren uitnemend onderhouden en breed, aan de gazons, aan bloemen en planten werd de grootste zorg besteed, de huizen waren fraai en alle mensen die Raffles tot dusverre was tegengekomen, zagen er welvarend en in geen geval armoedig uit.

Raffles reed langzaam verder, totdat hij de auto eindelijk parkeerde voor het lage, vergulde hek, hetwelk zich tegenover de huisdeur bevond in de bakstenen muur, die hier de rijweg afscheidde van de voortuin.

Ternauwernood stond de wagen stil of de voordeur ging open en op de drempel verschenen een man en een vrouw, beiden witter dan sneeuw, maar nog

vlug ter been, hetgeen spoedig genoeg bleek, toen zij haastig over het brede grintpad kwamen aanlopen, de man met zijn sstroehod in de hand.

Dat was de huisbewaarder Jack Jumper en zijn vrouw Jane.

Jumper opende snel het hek, trad op de auto toe, boog eerbiedig en zei:

— Welkom, mijnheer Hooker. Ik heb uw telegram ontvangen. Alles is in orde. Jane heeft al voor de lunch gezorgd. Maar komt gij alleen mijnheer?

— Voorlopig althans, beste Jumper, antwoordde Raffles glimlachend. Miss Marjorie zal zich waarschijnlijk pas over een paar weken bij mij voegen, misschien wel wat vroeger. Hoe staat het met de bezitting?

— Zo goed als het maar kan, mijnheer, antwoordde Jumper. De moestuin staat er prachtig bij en het park zie zelf maar, mijnheer. Ik heb het huis gisteren van de kelder tot de zolder nog eens extra laten schoonmaken; ik geloof dat mijnheer tevreden zal zijn. Maar... mag ik vragen of mijnheer helemaal geen bedienden heeft meegenomen?

— Mijn bediende komt over een paar uren, Jumper, antwoordde Raffles.

— Denkt mijnheer hier lang te blijven?

— Dat kan ik je thans onmogelijk zeggen. Dat hangt geheel van de omstandigheden af. Je kunt nu natuurlijk gaan, Jumper en je vrouw ook. Je woont zeker nog altijd op hetzelfde adres in Tampa?

— Ja, mijnheer.

— Nu, dan zal ik je er wel van in kennis stellen, als ik je weer nodig heb.

— Zoals mijnheer beveelt.

Raffles bracht de auto weer op gang, reed door het hek, volgde de brede grintweg, die zich even verder in drieën splitste en waarvan een deel met een grote bocht om het grasveld voor het huis heenliep en stopte pas weer voor de deur van de garage.

De oude tuinman, Tom Rixey, was komen aanlopen zo snel zijn oude voeten hem wilden dragen, om de deur te openen. Raffles zei een paar vriendelijke woorden tegen hem, die de man eigen-

lijk wel wat schenen te verwonderen, want de echte Hooker stond er blijkbaar niet voor te boek, dat hij zich veel met zijn bedienden bemoeide en reed toen de garage binnen.

Zodra de wagen daar neer gezet was, begon Raffles een rondgang over zijn tijdelijke bezitting en hij moest zichzelf bekennen, dat hij het slechter had kunnen treffen, wanneer men de kleinigheid terzijde liet, dat hij hier ieder ogenblik van een hinderlaag uit kon worden neergeschoten.

Daartoe zou bijvoorbeeld het park zich niet al te slecht lenen met zijn dikke bomen, zijn dichte bosjes, zijn kronkelende paden met onverhoedse bochten, zijn prieelen, droge greppels, waarover rustieke bruggetjes waren opgetrokken en andere plekken, die als het ware leken voorbestemd te zijn om daar achter een sluipmoordenaar te verbergen.

Raffles nam zich reeds bij voorbaat vast voor, hier bij het vallen van de avond zo weinig mogelijk te vertoeven, daar hij er volstrekt geen voordeel in zag, zich als een kwartel te laten neerschieten door een of andere booswicht, met een geweer gewapend.

— Als zij mij willen hebben, dan moeten zij mij maar in mijn huis komen opzoeken, bromde Raffles zacht voor zich heen. Het is wel wat veel verlangd, de schurken als het ware halverwege tegemoet te komen.

Het park bleek zich vooral in de lengte over grote afstand uit te strekken, tot bijna aan de rand van de klippen, die hier wel haast loodrecht in de golven afdaalden.

Wie hier het evenwicht verloor en over de rand tuimelde, die zou geraadbraakt worden op die weg van 60 meter naar omlaag.

Daar beneden bruisde de branding tussen de klippen, die overal uit de golven opstaken, want de wind was een weinig in kracht toegenomen en het was op dat ogenblik hoog water.

Raffles keerde terug en betrad nu het huis, waarvan hij alle sleutels bezat, die hij bij mogelijkheid kon nodig hebben en die hem door Hooker waren ter hand gesteld, voor hun wegen zich scheidden

in Lancaster.

Het landhuis was met waarlijk vorstelijke weelde gemeubileerd en Jumper en zijn vrouw Jane hadden er grote zorg aan besteed; dat moest men het oude echtpaar nageven. Er was geen stofje op de prachtige meubelen te ontdekken, geen vlekje op het tapijt. Gelijkvloers bevonden zich drie vertrekken, een grote ontvangzaal, waar ook gedanst kon worden, een eetkamer en het groot woonvertrek.

Op de eerste verdieping bevond zich een muziekzaal, een werkkamer voor de heer des huizes, zijn eigen slaapkamer, een billardkamer met aangrenzende rookkamer.

Ten slotte bevonden zich op de tweede verdieping de slaapkamer van zijn dochter Marjorie en de logeerkamers.

Raffles besteedde een vol uur, teneinde de ligging van de verschillende vertrekken nauwkeurig in zich op te nemen.

En toen kende hij ook volkomen de inrichting van alle kamers, de plaats van de trappen, ja zelfs van alle kasten.

Hij wist waar zich de schakelaars bevonden van het elektrische licht, hij zou zelfs het aantal treden van iedere trap hebben kunnen opnoemen.

De kelder en de vliering hadden geen geheimen meer voor hem en hij kon althans met voldoening zeggen, dat zich hier zeker geen geheime luikjes in de lambrisering zouden bevinden, zoals in het huis van Hooker op Long Island.

Daartoe was de villa te nieuw en daar het tot dusverre onbekend was geweest aan wie de villa toebehoorde, zouden de bandieten ook onmogelijk in staat zijn geweest, hier van die luikjes te vervaardigen, waarvan het nut voor hen, Raffles dacht er niet aan om het te ontdekken, zeer groot was.

Toen hij dit alles wist en kende, toen hij in staat zou zijn geweest om uit zijn hoofd onmiddellijk een plattegrond en een opstand van het gehele huis te maken, toen was het tijd om te gaan lunchen.

Juist toen Raffles zich dit bewust werd, drukte er iemand op de schelknop

van de buitendeur en toen Raffles goed luisterde, hoorde hij even daarna de stem van Brand, die tot Jumper zei:

— Zeg aan mijnheer, dat Henry, de bediende er is. Of laat maar, ik zal het zelf wel doen.

Een ogenblik later trad Brand de grote woonkamer binnen, volkomen het type van een voorname bediende, die nooit anders dan in de huizen der zeer rijken zijn diensten heeft verricht, met een opgetrokken neus, minachtende mondhoeken, aan de slapen geplakte haren, met een keurige scheiding en een onbetekenende uitdrukking op het gehele gezicht.

Daar het mogelijk was, dat Jumper nog in de buurt vertoefde, zei Raffles:

— Ben je daar, Henry? Het is goed. Heb je de bagage nog niet van het station meegebracht? Nu, daar kun je aanstonds wel voor zorgen.

Hij was opgestaan, opende de deur van de kamer, zag dat Jumper juist door de buitendeur vertrok, waarschijnlijk om zijn eigen boeltje te gaan pakken en stak beide handen aan Brand toe met de woorden:

— Ik ben blij dat je er bent, amice. Nu kan het er op losgaan. Maar eerst moeten de brave oudjes van de vloer zijn, want die zouden hier natuurlijk maar in de weg lopen.

— Dat was zeker Jumper, de huisbewaarder?

— Precies.

— Is er nog ander personeel?

— Alleen de oude tuinman, Rixey.

— Maar is dat nu niet wat verdacht weinig voor iemand als Jerry Hooker?

— Dat geloof ik haast niet. Vergeet niet, dat hij verondersteld wordt, op de loop te zijn gegaan voor de bende van het «Kwade Oog» en in zulk een geval neemt men natuurlijk geen groot gevolg van bedienden mee.

— Dat begrijp ik ook wel, maar dit is een ander uiterste.

— Dat heb ik ook bedacht, Charles, en daarom komt Henderson ook nog bij mij in dienst, als chauffeur. Hij heeft als een eenvoudige veeboer gereisd en ik weet heel zeker, dat niemand speciaal op hem zal hebben gelet. Ik zal

nog eens met opzet aan de tuinman, zowel als aan Jumper vragen, of zij in Tampa geen goede chauffeur voor mij weten, maar ik heb natuurlijk mijn keus al gedaan. Over een paar uren kan onze brave reus wel hier zijn.

— Wil ik je eens wat zeggen, Edward. Ik gaf er een lief ding voor, als wij hier om andere zaken vertoefden, dan om die vermaledijde bende te bestrijden. Het is hier zo mooi, dat men bijna aan niets anders kan denken dan aan roelen, zwammen, vissen, tennisspelen en luleren.

— Dat ben ik volmaakt met je eens, mijn waarde, maar plicht gaat nu eenmaal voor genoeg en wij kunnen niet tegelijkertijd twee heren dienen. Ik wil tot iedere prijs trachten, in de geheimen van die bende door te dringen en ik geloof, dat mijn verblijf in dit huis daartoe misschien een weinig zal kunnen bijdragen. Apropos, weet je al, dat ik onderweg bijna het slachtoffer van de heren ben geworden?

— Wat zeg je daar? In de trein? Hoe is het mogelijk, dat ik er niets van gemerkt heb?

— Dat is niet zo verwonderlijk. Het gebeurde in de coupé heeft natuurlijk niemand gezien, behalve wij drieën, de twee benedeelden en ik, want de treinconducteur kwam er pas bij toen het geboefte al onschadelijk gemaakt was, het oploopje aan het station van Palatka duurde nauwelijks een paar minuten. Het gebeurde geheel in de lange trein en jij zat in een van de achterste wagons.

— Alles goed en wel, maar ik had het behoren te weten! riep Brand uit. Vertel mij eens gauw, hoe dat in zijn werk is gegaan.

Raffles deelde nauwkeurig alles mede terwijl Brand luisterde, bleek onder de verf die zijn gelaat bedekte. Toen Raffles eindelijk zweeg, zei de jonge man:

— Het is dus aan een puur toeval te danken geweest, dat je nu nog leeft, stel je voor, dat die ellendelingen je met die giftige stift in de blote hand hadden geprikt.

— Daar zou ik zeker een week lang tamelijk ongesteld van zijn geweest, Charles, maar ik geloof niet, dat ik er aan zou zijn gestorven, zei Raffles glimlachend. Want ik heb nog steeds een aardig middeltje bij mij, samengesteld uit zeer krachtige tegengiften, hetwelk de dodelijke uitwerking van hun hels brouwsel opheft. Ik wil echter wel erkennen, dat dit heel wat beter was.

— En wat zijn nu je plannen?

— Mijn plannen? Ze zijn in één enkel woord saam te vatten: ik zal wachten.

— Waarop eigenlijk?

— Tot de bandieten hier zijn.

— En zullen ze weten dat je hier bent?

— Beste jongen, wij kunnen nu toch waarlijk wel hebben geleerd, dat wij niet met botterikken te doen hebben. De leden van de bende mogen schurken zijn, in ieder geval zijn het schrandere schurken. Wees er maar van overtuigd, dat zij nog meer pijlen op hun boog hadden, behalve die twee moordenaars in mijn coupé, en dat zij mij overal gevolgd hebben tot hier toe, zo niet in persoon, dan, bijvoorbeeld, met behulp van een sterke kijker. Want het zal je wel zijn opgevallen, dat men van ieder hooggelegen raam in Tampa uit, mits op het Noorden gelegen, de gehele weg tot aan de baai en nog verder kan overzien en dus met een sterke kijker iedereen kan volgen, die die weg begaat of berijdt. Van onze kant hebben wij natuurlijk juist hetzelfde voordeel.

— En als de bandieten er, bijvoorbeeld, binnen een week niet geweest zijn, Edward?

— Dan, dan hebben wij een week in een heerlijke natuur doorgebracht en dat is ook wat waard. Dan keren wij naar New York terug en wij proberen het heel eenvoudig op een andere manier, om de bende er onder te krijgen.

— Heel eenvoudig? herhaalde Brand hoofdschuddend. Nu, het is een uitdrukking als iedere andere, maar ik voor mij geloof niet, dat het zo bijzonder eenvoudig zal zijn.

Hoofdstuk V

VOORBEREIDSELEN

Om twee uur in de namiddag vertrokken Jumper en zijn vrouw en zij kregen van Raffles het verzoek mede, in Tampa een rond te zien naar een goede chauffeur.

Maar om drie uur kwam Henderson zich in persoon aanmelden en het behoeft zeker niet te worden gezegd, dat hij onmiddellijk in dienst werd genomen. Hij had zijn livrei in een koffer-tje bij zich, hij zag zich een slaapkamertje in het huis toegewezen en nog geen half uur later waren alle drie de mannen reeds ijverig bezig, die slaapkamer met behulp van een goed verborgen elektrische draad en een alarm signaal, in verbinding te brengen met het slaapvertrek van de gewaande Hooker, hetwelk Raffles zich op de eerste verdieping had laten inrichten.

Wat Brand betreft, hij zou slapen in een aangrenzende kamer, waarvan de tussendeur des nachts zou kunnen openblijven.

En juist toen dit alles gereed was en de sporen van het werk met de grootste zorg waren verwijderd, kwam zich iemand uit Tampa aanmelden, die verzocht, de vacante betrekking van chauffeur te mogen vervullen...

Charles Brand, die hem in zijn hoedanigheid van huisknecht reeds de deur had willen wijzen, met de versterking

dat de betrekking reeds vergeven was, voelde zich echter zacht terzijde dringen door Raffles, die juist de vestibule was binnengetreden en de sollicitant in het oog had gekregen. Hij monsterde de man enige ogenblikken en vroeg toen op de korte toon, die de Beurskoning eigen was:

— Ben je uit Tampa?

— Jawel mijnheer.

— Je wilde bij mij in betrekking komen als chauffeur?

— Zo is het, mijnheer, maar de beddende hier zei mij, dat de betrekking zo juist vergeven is.

— Dat is ook zo, maar als je van huiswerk verstand hebt, kun je hier wel blijven, tenminste wanneer je er genoeg mee neemt, dat ik je over veertien dagen met een maand loon weer aan de dijk zet, want het is best mogelijk dat ik hier niet langer blijf.

— Dat neem ik aan, mijnheer. Ik zoek al lang naar werk en ik heb geen keus.

— Kun je dadelijk in dienst treden?

— Als het moet kan ik hier blijven, mijnheer. Ik heb hier in mijn vallesje mijn kleren.

— Je naam?

— Andrew Hope.

— Nu dan, Andrew Hope, dan neem ik je op die voorwaarde aan. Je werk zal bestaan in hetgeen men van een

huisknecht kan verwachten: bedden opmaken, zilver poetsen, vaten wassen en de rest. Want een dienstmeisje houd ik er niet op na en dat is maar goed ook in een huis zonder meesteres.

— Ik kan dus dadelijk blijven, mijnheer?

— Ja. De bediende zal je je kamer wel even wijzen.

Brand had een snelle blik met Raffles gewisseld, want hij begreep volstrekt niet, wat de aanneming van deze volkomen overbodige bediende betekende. De man zou slechts in de weg lopen en lastig zijn. Hij zei echter geen woord, maar ging met de nieuwe huisknecht de trap op, wees hem zijn kamertje op de zolderverdieping en daalde toen haastig de trappen weer af, om de werkkamer binnen te treden, waar hij Raffles voor zijn schrijfbureau vond zitten. Hij trad vlug op hem toe en vroeg fluisterend:

— Wat betekent dat nu, Edward. Wat moeten wij met die man?

— Denk je dat we hem niet nodig hebben?

— Dat weet je immers zelf wel. Niet nodig? Hij zal ons zelfs tot last zijn. En je hebt hem niet eens naar zijn getuigschriften gevraagd.

— Waartoe zou ik dat gedaan hebben, amice. Ik wist immers toch wel dat ze nagemaakt zouden zijn.

Brand keek Raffles een ogenblik verbluft aan en barstte toen uit:

— Wat moet dat nu beteken? Wat bedoel je daarmee? Geloof je dat die man een bedrieger is?

— En waarschijnlijk nog wel erger ook, Charles. Die man maakte praatjes. Zijn gezicht beviel mij al direct niet en hij stond eenvoudig te liegen, toen hij zij, dat hij reeds zolang vruchteloos naar een betrekking zocht. Want er wordt tegenwoordig juist om goede huisknechts gevochten. Een echte bediende zou dadelijk rechtsomkeert hebben gemaakt, als men hem een dienstbetrekking van twee weken aanbod.

— Dus je denkt? stamelde Brand verschrikt.

— Dat wij hier te doen hebben met een handlanger van de bende, antwoord-

de Raffles rustig.

— En zo'n man haal je in huis? fluisterde Brand, terwijl hij ontsteld een stap achteruit ging.

— Natuurlijk. Ik moet hem immers het werk een beetje vergemakkelijken.

— Nu, dat is een zeer zonderlinge opvatting, hernam Brand hoofdschuddend. Ik heb steeds geleerd, dat men een groot gevaar bestreed en het uit de weg ging, wanneer dit mogelijk was.

— Die opvatting is totaal verkeerd, amice, hernam Raffles glimlachend. Dat kan zij althans zijn. Want er kunnen zich gevallen voordoen, dat men een groot gevaar het best bestrijdt, door het uit te lokken. En zulk een geval heeft zich thans voorgedaan. Die man is hier waarschijnlijk heengezonden door zijn medeplichtigen, met het doel, te trachten hier vaste voet te krijgen. Natuurlijk begrepen zij zeer goed, dat zij de kans liepen, vruchteloos moeite te hebben gedaan, bijvoorbeeld omdat ik reeds voorzien was van een bediende, of er ieder ogenblik een verwachtte, maar zij hadden er die moeite gaarne voor over, daar het van groot belang voor hen was, dat er zich iemand in huis bevond, die ieder ogenblik van de dag en van de nacht een deur zou kunnen openen voor zijn handlangers.

— Ik moet je één ding zeggen, Edward: Ik bewonder je kalmte, hernam Brand. Weet je wel dat een deur evengoed twee moordenaars als zes of tien, desnoods twintig kan binnenlaten? En wat zou je tegen zulk een overmacht kunnen inrichten?

— Meer dan genoeg, wees daar maar zeker van. Tampa is niet ver af en ik heb reeds ontdekt, dat er een goede telefoonverbinding met de villa is.

— De bandieten zullen beginnen, met de telefoondraad door te snijden.

— Dat is niet erg, want ik heb een gedeelte van de tijd nuttig besteed aan een aardig werkje: ik heb een tweede draad aangebracht, eveneens uitkomend in mijn slaapkamer en die zich buitenshuis weer verenigt met de hoofdleiding. Laten zij dus maar gerust zoveel knippen als zij willen, als mijn goed verborgen hulpdraad maar niet gevonden

wordt, dan kan ik binnen een kwartier tijds de gehele politiemacht van Tampa hier in huis hebben. Laat ik er echter dadelijk aan toevoegen, dat ik liever niet tot die maatregel zou overgaan, tenzij ik er volkomen zeker van kan zijn, dat de politie hier zal zwijgen en verder, dat er geen enkele bandiet ontsnapt. Want wanneer dit het geval is, zouden mijn toekomstige plannen zeker in duigen kunnen vallen. Een ontsnapte galgebrok is natuurlijk meer dan voldoende om het Centrale Bestuur van New York te waarschuwen, en dat mag juist in geen geval geschieden, voor ik de tijd heb gehad om mijn eigen zaakjes te bedisselen.

— En wanneer je je vergist? Wanneer die man eens volkomen onschuldig was?

— Wel dan zeg ik: des te beter. Dat wil zeggen, des te beter voor de stakker. Ik voor mij zou liever willen dat ik mij niet bedroog in zijn hoedanigheid, want hoe eerder de zaak hier beslecht is, hoe beter het voor ons allen is.

— Geloof je dat zij spoedig zullen te voorschijn komen?

— Ik verwacht hen zelfs vannacht nog.

— Zo vlug reeds?

— En waarom niet? Er moet ook voor hen veel aan gelegen zijn, deze taak zo spoedig mogelijk uit te maken. Zij moeten tot iedere prijs voorkomen, dat de indruk gewekt wordt, alsof men de spot zou kunnen drijven met de bedreigingen van de bende van het « Kwade Oog ». En daarenboven moeten zij wel snel optreden, omdat in een kleine stad als Tampa, de aanwezigheid van een stelletje vreemdelingen te spoedig de aandacht zou trekken, nu het zomersesoen nog lang niet begonnen is. Dat willen zij natuurlijk vermijden.

— Je mag zeggen wat je wil, ik vind het vooruitzicht niet bijzonder aantrekkelijk, dat wij misschien reeds vannacht te doen zullen krijgen met dat ongere gespuis, hernam Brand hoofdschudden. En het denkbeeld is mij al zeer onaangenaam, dat wij ieder ogenblik van de dag in aanraking komen met

die bediende. En daar valt mij iets in. De kerel zou ons best kunnen vergiften.

— Hij zou het in ieder geval kunnen proberen, hernam Raffles bedaard. Maar die pogingen kunnen wij onmiddellijk nutteloos maken door jou te promoveren tot kamerbediende. Jij zorgt dus voor de dranken.

— Maar het eten?

— Dat zullen wij niet hier gebruiken. Ik ga in een restaurant in Tampa dineren.

— Prachtig. En je bediendenpersoneel: Henderson en ik?

— Jullie lopen natuurlijk in het minst geen gevaar, antwoordde Raffles schouderophalend. Waarom zou die man twee onnozele bedienden willen vergiften?

— Alles goed en wel, maar ik zal hier in huis toch liever maar niets gebruiken, hernam Brand, die een tikje bleker was geworden. Een ongeluk schuilt in een klein hoekje en die schurk kon op ons wel eens een proef willen nemen met zijn vergiftig goedje.

— Wij praten er al over alsof het al zo ver is, Charles, maar ik voor mij acht het veel waarschijnlijker, dat zij des nachts zullen opereren. Zij weten immers dat Hooker onder de bescherming staat van John Raffles en zij moeten er op verdacht zijn, dat deze zijn beschermeling voorzien heeft van een aantal tegenvergiften en die kans mogen zij niet lopen, op straffe van bespotting, en dat is wel het ergste, wat er voor een bende als die van het « Kwade Oog » denkbaar is. En ik verzeker je, dat wij hen de baas zullen blijven als Henderson de behulpzame hand biedt. Wat doet hij op het ogenblik?

Brand had een blik uit het venster geworpen en antwoordde glimlachend.

— Wat zou hij anders doen dan in de garage werken? Hij heeft de deuren wijd open gezet en hij poetst aan de auto, alsof zijn leven er van afhangt.

— Wel, dat doet het misschien wel in zeker opzicht, zei Raffles met een flauwe glimlach. Laat hij zijn rol maar goed spelen, want onze derde bediende mag natuurlijk volstrekt geen argwaan koesteren, wanneer onze plannen niet in

duigen willen vallen. Want dan geven zij misschien hun voornemen op en...

— En dat zou prachtig zijn, vulde Brand op levendige toon de zin aan.

— Dat zou integendeel zeer te betreuren zijn, Charles, want dan zou ik al deze moeite voor niets hebben gedaan. De kogel moet thans door de kerk en ik wil de schurken hier in mijn macht krijgen, teneinde hen als het ware als een citroen te kunnen uitknippen, zodat hun geheimen of althans een goed deel er van in het glas achterblijft. De beeldspraak is misschien niet zeer gelukkig, maar ik hoop dat je mijn bedoeling begrijpt. En ga nu maar gauw aan je werk, speel je rol naar behoren, laat je gerust uithoren door de nieuweling, hetgeen des te spoediger zal zijn afgelopen, daar je immers zelf nog niet lang in mijn dienst bent en zeg maar dat ik zeer vast pleeg te slapen en vroeg naar bed ga.

Brand verliet het vertrek en een ogenblik later zag Raffles hem aan het werk en wie niet wist wie de jonge man was, die zou onmogelijk iets anders hebben kunnen denken of hij was een ijverig, goed afgericht bediende van goede huize.

Tegen vijf uur liet Raffles Henderson met de auto voorkomen en hij reed naar Tampa, om daar te dineren. Brand bleef alleen achter met Andrew Hope.

Het bleek dat de tuinman, die dit voor de huisbewaarders ook gedaan had, reeds voor de groenten, vlees, en wat er nog anders nodig was had gezorgd. Brand was er gauw bij geweest om dit alles zelf te koken en te braden. Want hij deelde volstrekt niet de gerustheid van Raffles betreffende de veiligheid van de bedienden.

Hij verliet de keuken dan ook niet en daar at hij met Andrew Hope en Tom Rixey, de oude tuinman.

De nieuwe bediende bleek zeer veel te hebben gereisd in tal van landen en hij wist daar inderdaad onderhoudend van te vertellen, maar zijn verhaal was telkens doorspekt met schijnbaar onbetekenende vragen, die allen betrekking hadden op de gewoonten van de man, die hij voor Jerry Hooker hield.

Brand gaf antwoord zo goed hij kon en volkomen zoals een bediende zou gedaan hebben, die zijne meester nog slechts kort kende.

De maaltijd werd besproeid met een glas wijn en ook deze drank had Brand eigenhandig uit de kelder gehaald.

De bediende presenteerde hem na de maaltijd een sigaret, maar Brand wees ze onder dankzegging af en stak zijn pijp aan.

Om acht uur keerde de gewaande Hooker uit Tampa terug, de auto werd in de garage gezet en nauwelijks had Henderson zijn livrel uitgeworpen, of men zag hem alweer bezig met het op-poetsen van de wagen, ofschoon die nauwelijks een stofje vertoonde, want de weg was slechts ternauwernood droog van de regen, die een paar dagen geleden gevallen was.

Hope opende de voordeur en Brand zorgde wel, dat hij eveneens in de vestibule was, want hoe gemakkelijk zou het de bediende niet zijn gevallen, zijn slachtoffer onverhoeds neer te stoten en dan de vlucht te nemen.

Toen hij Raffles deelgenoot maakte van deze vrees, op een ogenblik dat de beide mannen even onverstoord met elkaar konden spreken, haalde Raffles de schouders op en zei:

— Ik draag nog altijd mijn pantser en het moet een vreemd mes zijn, dat er doorheen dringt. Toch zou ik liever niet willen, dat de man het daartoe liet komen, want als die aanslag mislukte, zouden niet alleen de anderen worden afgeschrikt, maar zij zouden ook rechtmatige twijfel kunnen koesteren, aangaande de identiteit van die zogenaamde Hooker.

— Hetgeen hun intussen niet zou beletten, Raffles, de man die zijn plaats inneemt, te vermoorden, zei Brand op zachte toon.

— Dat spreekt vanzelf. Ik denk echter wel dat zij tot vannacht zullen wachten. Ziehier waarom. Zij weten natuurlijk zeer goed, dat Hooker veel contant geld moet hebben meegenomen. En zij zullen dus willen trachten, hem niet alleen te doden, maar ook hem te beroven. En dat gaat natuurlijk overdag

niet, in bijzijn van twee bedienden.

— Er is nog een ding, wat mij niet recht duidelijk is, Edward.

— Laat eens horen.

— De schurken moeten er toch rekening mee houden, dat zij hier des nachts twee bedienden in huis vinden. Verder moeten zij er op verdacht zijn, dat hun overval met enig lawaai gepaard zal gaan. Hoe zullen zij het ons, de bedienden, beletten om je te hulp te snellen?

— Misschien zullen zij een of ander vergiftig en bedwelmend gas in jullie kamer spuiten; een oud en beproefd middelje, antwoordde Raffles bedaard, terwijl hij een verse sigaret opstak.

Brand keek Raffles een ogenblik met wijdgeopende mond aan en zei toen op verontwaardigde toon:

— En dat zeg je maar zo rustig. Wil je eens vertellen, hoe we ons daarentegen moeten wapenen?

— Door een soort gasmasker te dragen.

— Ik heb er geen.

— Maar ik wel, amice. Geloof je nu werkelijk, dat je met een domoor en een beginneling te doen hebt? Denk je dat ik zulk een overval zou afwachten, zonder mij op alles voor te bereiden? Ik heb voor jou en voor Henderson een voortreffelijk apparaatje bij me, hetwelk jullie onder de dekens kunt verbergen en dat voorzien is van een gummislang met een mondstuk. Je hebt niet anders te doen dan dat mondstuk tegen de lippen te drukken, zodra je de minste verdachte geur, of een weinig duizeligheid bespeurt, want het is wel mogelijk, dat zij een gassoort gebruiken, die volkomen reukeloos en daardoor des te gevaarlijker is. Het kleine reservoir, waaraan de buis bevestigd is, bevat genoeg zuurstof om jullie desnoods een vol uur van frisse lucht te voorzien, wanneer je onder de dekens eenmaal het kraantje hebt opengezet, ruimschoots voldoende dus. Maar je kunt ook evengoed het raam openzetten, dan heb je met al die omslag niets te maken.

— Maar als ik het raam openlaat, kunnen zij daardoor naar binnen klimmen.

— Dat spreekt vanzelf.

— En wat moet ik dan doen?

— Laat ze maar klimmen.

— O, leuk zeg. En laat ik dan ook toe, dat ze mij in bed afmaken?

— Charles, Charles, wat ben je aan het doordraven. Neen, natuurlijk niet. Zodra je onraad merkt, geef je onmiddellijk het sein, je haalt je revolver te voorschijn, welk wapen natuurlijk een trouw bedgenoot van je moet zijn en je schiet zoveel van de indringers neer, als je maar even kunt. En bedenk wel, geen van die schurken mag levend ontkomen. Ik sta er niet op om hen allen uit te roeien, maar ik hecht er daarentegen zeer veel aan, dat geen van hen kans zal zien een bericht van de nederlaag naar het hoofdkwartier te zenden, voor ik de grote slag heb geslagen, voor ik althans gepoogd heb, het geheim van de Moloch te doorgronden. Moet ik je nog zeggen dat hier vannacht in huis niemand werkelijk mag slapen, dat wij dat mogen veinzen, maar oren en ogen wijd open moeten houden? Maar mijn hemel, Charles, het komt mij werkelijk voor, alsof je een beetje ongerust bent.

— Dat is zelfs wel wat zacht uitgedrukt, Edward. Ik kom er rond voor uit, dat ik bang ben, ja, echt bang. Wij hebben reeds enige malen kennis gemaakt met de duivelse listigheid en wreedheid van de bende van het «Kwade Oog» en haar leden. Wij hebben een paar van hun strijdmiddelen leren kennen en nu die mislukt zijn, zullen zij andere willen toepassen. Zij zullen misschien gebruik maken van electriciteit, van helse machines, van bommen, wat weet ik? Wij weten niet of er drie of tien zullen zijn of misschien wel twintig. De andere villa's in de omgeving liggen minstens tien minuten gaans van ons verwijderd en zelfs al zouden zij de gehele villa in de lucht willen laten vliegen, dan nog zouden zij ruimschoots gelegenheid hebben om te ontkomen, lang voor men onze lijken onder de puinhopen zou hebben gevonden.

— Goede hemel, het is alsof ik iets uit een drie stuivers roman hoor voorlezen! riep Raffles uit. Ik verzeker je

dat het niet zo ingewikkeld zal zijn, Charles. Zij denken, dat ik hier zo goed als weerloos ben en vier of vijf mannen met een dolk of een revolver zullen, naar zij moeten geloven, meer dan voldoende zijn om de zaak tot een goed einde te brengen. Ik verzeker je, Char-

les, dat je zonder onnodige vrees je kamer naast de mijne kunt gaan betrekken, want ik heb enige voorzorgsmaatregelen getroffen, zo afdoende, dat je mij naderhand wellicht een compliment zult maken.

Hoofdstuk VI

TUSSEN TWAALF EN TWEE

Om elf uur lag het gehele huis schijnbaar in diepe rust. Schijnbaar, want Raffles zowel als Henderson en Brand waren klaar wakker.

Henderson bevond zich in zijn kamer-tje op de derde verdieping.

De tussendeur, welke de slaapkamer van Raffles en Brand scheidde, stond half open, de deuren naar de gang waren gesloten.

Bijna overal in het huis waren de lichten gedoofd, op enkele lichtpunten in de gangen na en kleine nachtlampjes in de beide slaapvertrekken.

Alleen Rixey, de oude tuinman, sliep vast en was zich van geen gevaar bewust.

Wat Hope betreft, ook hij had reeds om elf uur zijn slaapkamer betreden en Henderson had duidelijk gehoord, hoe hij de grendel verschoof.

Een paar uren verstreken, zonder enig gerucht.

Het kon omstreeks één uur geweest zijn, toen de aandacht van Brand getrokken werd door een zwak gemorrel aan het slot van zijn kamerdeur. Hij bewoog zich echter niet, maar bleef doodstil liggen. Hij kon overigens juist het deurslot zien, zonder zich te verroeren. Een ogenblik kwam het hem voor, alsof hij even de sleutel zag bewegen, die hij in het slot had laten zitten, en eensklaps viel dit voorwerp bijna zonder gerucht te maken op de dikke vloermat die voor de deur lag.

— Het zal dus gas zijn, mompelde Brand voor zich heen. Nu, het doet mij genoegen dat er eindelijk wat gaat gebeuren, want die spanning was bijna niet te verduren.

Hij had het hoofd zo gedraaid, dat hij, onder de dekens, gemakkelijk het mondstuk van de gummibuis van het zuurstofapparaat tegen de lippen kon drukken zonder zich veel te bewegen.

Hij wachtte echter met het openen van het kraantje, tot een uiterst zwakke, nauwelijks merkbare geur hem waarschuwde, dat het giftige gas de kamer begon te vullen.

Zijn linkerhand tastte behoedzaam naar de drukknop, die aan de binnenzijde van de stijlen ledikant goed verborgen was en hij drukte er op. Er klonk geen enkel geluid, maar op hetzelfde ogenblik zou in het brede bed, waarin Raffles zich ter ruste had gelegd, aan het voeteinde een zeer eenvoudig electrisch toestelletje in werking worden gebracht, een zogenaamde brommer of gonzer en het trillen in de onmiddellijke nabijheid van Raffles voeten, zou ruimschoots voldoende zijn om hem te alarmeren, terwijl er volstrekt niets te horen viel. Want het was zeer goed mogelijk, dat de Grote Onbekende zelf niets had gehoord van het zachte gemorrel aan Brand's kamerdeur.

Er verliep een kwartier en Brand haalde nog steeds adem door het mondstuk van de rubberbuis, dat met een gummiring hermetisch om zijn lippen sloot, want hij begreep wel dat de geringste onvoorzichtigheid op dit ogenblik de ernstige gevolgen kon hebben.

Hij had reeds onmiddellijk, na Raffles te hebben verwittigd, ook op de knop gedrukt van het alarmsignaal, dat zich bevond in de slaapkamer van Henderson en allen waren dus nu op hun qui vive.

Brand lag met gesloten ogen in bed, maar zij waren toch niet zo volkomen dicht, of hij kon, tussen een kier van zijn oogleden door, duidelijk zien hoe de tussendeur langzaam werd dichtgeduwd.

Hij zag niets dan een hand en een arm, de man die de deur dicht deed, was onzichtbaar.

De deur was nauwelijks dicht of Brand wierp de dekens van zich af, het toestel nog altijd tegen de mond gedrukt het reservoir met zuurstof onder de linker elleboog tegen het lichaam geklemd, zodat hij de rechterhand vrij had om zonder enig gerucht en snel het raam wagenwijd te openen.

En zo krachtig, zo fel was de invloed van het gas, dat hij nog duizelde toen hij het mondstuk van zijn lippen wegnam en de frisse nachtlucht inademde, die snel het dodelijke gas uit de kamer verdreef.

Hij had zijn revolver uit zijn zijzak van zijn pyama gegrepen, ontdeed zich van het zuurstofapparaat en opende weer voorzichtig de tussendeur.

Er waren nauwelijks een paar seconden verlopen tussen het ogenblik, waarop de deur gesloten werd en dat, waarop hij haar weder opende.

Door de smalle kier kijkend zag hij drie mannen in de kamer staan, allen met een gasmasker voor het gelaat, zoals ze ook in de eerste wereldoorlog werden gedragen, zodat er van hun gelaat volstrekt niets te bespeuren viel.

Zij slopen juist naar het bed van Raffles toe, die daar onbeweeglijk terneder lag, schijnbaar volkomen bewusteloos. Twee hunner hadden revolvers in de hand en in de vuist van de derde zag Brand het brede lemmer glinsteren van een spits geslepen mes. Nog terwijl hij keek vloog deze man op het bed toe met opgeheven mes, rukte met een enkele greep de dekens weg en stootte toe.

En terwijl Brand vuurde, wentelde Raffles zich bliksemsnel terzijde...

De man met het mes stortte voorover op het bed en het moordwapen ontviel zijn vuist. Toch niet geheel en al doelloos, want de scherpe punt trof

de gummibuis van het zuurstofapparaat.

Raffles had het blijkbaar onmiddellijk gezien, want hij kneep de kleine opening zo goed mogelijk dicht.

Hij verkeerde echter in een hachelijke toestand, want hij moest met de andere hand het mondstuk tegen zijn lippen gedrukt houden.

Reeds hadden de beide anderen hun revolvers opgeheven.

Raffles had zich bliksemsnel van het bed laten vallen en hurkte er achter neer.

De moordenaars schoten, maar hun kogels drongen in de matras, waar zij versmoorden.

Op dat ogenblik vuurde Brand voor de tweede maal en zijn kogel velde een van de beide bandieten. Diens doodskreet werd gesmoord door het masker en als een blok stortte hij neer.

De ander keerde zich om, zag de op een kier geopende deur en schoot in het wilde op de vage gedaante, die hij daar achter ontwaarde. De kogel schampte Brand aan het oor, die zich nauwelijks meer op de been kon houden, want de kamer van Raffles, waar geen raam had opengestaan, was nog gevuld met gifgas.

Om niet te stikken, was hij wel verplicht de deur wagenwijd open te werpen en achteruit te treden, dicht bij het open raam in zijn eigen kamer.

Terwijl hij dit deed, werd de gangdeur van Raffles' kamer opengegoid en Henderson stormde naar binnen. De reus had het goede denkbeeld gehad, zijn eigen zuurstofapparaat met een riem op zijn borst vast te binden en het mondstuk met behulp van een handdoek voor zijn mond te bevestigen. Hij had dus beide handen vrij en maakte er een uitstekend gebruik van.

Met een paar stappen was hij bij de bandiet, die zoeven op Brand gevraagd had en velde hem met een geweldige slag tegen de kaak, die het masker vernielde, zodat de man niet meer meetelde.

Daarop ijelde hij onmiddellijk naar een van de beide vensters, rukte de gordijnen op zij en liet de frisse nachtlucht binnen stromen.

Maar het gevaar bleek nog niet geweken te zijn, want op het smalle balkon vertoonden zich eensklaps drie mannen, die er zoeven met behulp van een ladder op waren geklauterd, allen met messen gewapend. Zij hadden het geelaat bedekt met zwarte doeken, zodat er niets van te zien viel dan hun ogen. Zij wierpen zich onmiddellijk op de reus en het mes van een hunner schampete diens benedenarm.

Dat belette hem echter niet, de man die hem gewond had, in de borst te grijpen, als een kind op te lichten en over de rand van het ijzeren balkon te werpen... Met gebroken nek bleef de moordenaar op de tegels van het kleine terras liggen...

Dol van woede wierpen de anderen zich op Henderson, die zich alléén moest verdedigen, want Raffles voelde zijn krachten langzaam maar zeker ontzinken, daar hij de snede in zijn gummibuis niet voldoende kon dichthouden en het gas hem reeds aanstonds duizelig had gemaakt.

Brand kwam nu echter ter hulp snellen en toen de beide schurken een revolver in zijn hand zagen, kozen zij de wijste partij, maakten rechtsomkeer en lieten zich vliegenvlug langs de ladder afglijden.

Wel greep Henderson zo snel hij kon het boven einde van de stijlen en wierp de ladder terug, maar het was reeds te laat, de bandieten verdwenen in de duisternis.

Brand stampvoette driftig en riep op gedempte toon:

— Nu ontvluchten er toch twee, en dat had juist tot iedere prijs voorkomen moeten worden.

— Ik geloof niet dat zij ver zullen komen, Charles, klonk de zwakke stem van Raffles achter hem.

Met een zachte kreet wendde Brand zich om en hij zag dat Raffles zich met moeite, op handen en voeten kruipend, tot bij het open venster gesleept had.

Hij zag zeer bleek en zijn ademhaling ging gejaagd, maar hij was bij kennis en het was duidelijk, dat zelfs zijn denkvermogen niet geleden had. Toch had de inspanning hem al te zeer

aangegrepen en na het uitspreken van deze weinige woorden begaf hem zijn bewustzijn.

Brand boog zich aanstonds over hem heen en gaf Henderson snel enige bevelen. Deze opende het muurkastje, dat zich tussen de beide ramen bevond en haalde er een fijn bewerkt kistje uit, dat hij opende en er een flacon van groen kristal uitnam, die hij Brand toestak. Deze hield de flacon, na er de kristallen stop te hebben afgedaan, Raffles even onder de reus en rook er toen zelf aan.

Geen vijf minuten verstreken, of Raffles sloeg de ogen alweer op en zei, duidelijk verstaanbaar, hoewel op zwakke toon:

— Ik dank je, Charles. Het gaat al wat beter.

— Ik zou nu maar niet praten, Edward.

Raffles snoof nog even de uiterst sterke geur op van het vocht, dat zich in de flacon bevond en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Ik denk er niet aan. Over tien minuten zal ik geheel hersteld zijn en alvorens te gaan slapen, zijn er nog andere dingen te doen. Eerst moeten wij de staat van zaken eens opmaken. Zijn jullie gewond?

— Ik heb een onbeduidende schram aan het oor; een revolverchampschot, antwoordde Brand.

— En jij James?

— Nog van minder betekenis, mylord. Een afgegleeden messteek aan de benedenarm; het heeft wat gebloed, maar het bedaart nu al. Het is een groot geluk, ik had juist een aderlating hoog nodig.

— En de tegenpartij?

— Nu, daar staat het tamelijk slecht mee, als ik de twee vluchtelingen uitschakel, antwoordde Brand. Die kerel met zijn mes heeft mijn kogel geloofd ik door het hoofd gekregen, hij is tenminste morsdood. Dan liggen er hier nog twee, waarvan er een een kogel tussen de schouderbladen heeft en die nooit meer zal opstaan. De derde is door Henderson neergeslagen, daarbij is zijn masker vernield en omdat hij al een kwar-

tier zo heeft gelegen, zal er weinig aan hem op te lappen zijn. Dit wat betreft de drie mannen die hier eerst kwamen. Van de drie kerels die van de kant van het balkon wilden binnendringen, heeft Henderson er een over de leuning naar beneden gesmeten. Daar zal hij nog wel liggen.

— Dan hoeven we naar die man niet verder om te zien, zei Raffles laconiek. Het balkon is ruim twaalf meter van de grond en daar beneden is een terras, met betontegels.

— Maar toch hebben we ons doel niet bereikt, Edward, twee van de kerels zijn ontkomen en reeds nu zal de telegraaf in werking zijn gebracht, morgenochtend kan het Hoofdkwartier van de beneden te New York reeds weten dat de aanslag mislukt is.

— En ik geloof het tegendeel te mogen aannemen, amice, hernam Raffles glimlachend. Ik welke richting zijn zij verdwenen?

— Naar de kant van de boswachterswoning.

— Ga dan maar eens kijken aan de voet van het ijzeren hek; maar wacht even, anders zou je zelf ook groot gevaar lopen.

Raffles stond op, weliswaar nog een beetje duizelig en wankelend, ging naar de klerenkast, opende deze, tastte even rond en scheen nu een kleine schakelaar te verzetten.

— Wat doe je daar toch? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik ontlaad het ijzeren hek rondom het park weer, antwoordde Raffles glimlachend.

— Je ontlaadt het? vroeg Brand. Er stond dus stroom op?

— Het gewone voltage van de huisleiding 220 volt antwoordde Raffles. Soms is dit voldoende om een mens te doden, maar steeds is het ruimschoots voldoende om hem te vellen en geruime tijd machteloos te maken.

— Willen wij eens gaan kijken, mijnheer Brand? vroeg Henderson.

— Ik ga met je mee, James, zei Brand, doch voegde er aan toe:

— Maar, zouden we je hier alleen kunnen laten, Edward? Is het wel ze-

ker, dat wij de vijand geheel verslagen hebben?

— We kunnen het er wel voor houden dat dat vaststaat, Charles. En zo niet, niemand zou hier hebben kunnen ontvluchten, van het ogenblik af dat ik op de knop drukte, waardoor het ijzeren hek elektrisch geladen werd.

— Maar zou er niemand meer in huis zijn?

— Dat komt mij zeer onwaarschijnlijk voor. Maar, je kunt je mijnentwege gaan overtuigen; wij kunnen overal de lichten ontsteken en gaan zoeken.

Aldus werd gedaan en binnen tien minuten had Raffles de zekerheid, dat er zich in het huis niemand anders bevond dan hij en zijn beide metgezellen.

De zwaargewonde man, nog geheel bewusteloos door de invloed van het gifgas, werd op een rustbank gelegd en van het gasmasker ontdaan.

Onmiddellijk herkende men Andrew Hope, de verraderlijke bediende.

Henderson en Brand begaven zich nu snel naar de tuin en beneden vonden zij het lijk van de man, die bij de val van het balkon terecht gekomen was op zijn hoofd. De hersens ruilden er uit. Zij liepen het park in en bij het licht van een elektrische zaklantaarn ontdekten zij ten slotte vlak bij het lage ijzeren hek de roerloze lichamen krampachtig geklemd om de spijlen van het hek. Zij waren niet dood, maar ernstig gekwetst en hun handen en armen vertoonden vreselijke brandwonden.

Niet zonder moeite wist Henderson hun handen los te maken en toen sleepte hij ze met zich mee terug, in iedere hand een der kerels, die hij in de kraag had gevat, juist als een tijger het zijn prooi doet.

Brand was hem reeds vooruit gegaan en hij vond Raffles naast de rustbank gezeten, waarop de bediende lag, met een klein aantekenboekje en enige papieren in de hand, waarin hij aandachtig zat te lezen.

Zijn ogen schitterden toen hij opkeek en op zachte toon tot Brand zei:

— Ik geloof te mogen zeggen, dat wij een schitterende vangst hebben gedaan, amice. Ik heb hier een lijstje met de

namen van enige blijkbaar gewichtige leden van de bende en verder een paar brieven, die deze Hope ontvangen heeft van een luitenant van de bende.

— Zijn die brieven ondertekend?

— Dat niet, behalve met de graad van de ondertekenaar. Naar het schijnt, heeft iedere luitenant een afzonderlijk herkenningsteken; nu eens een letter, dan weer een cijfer, soms ook een zeer eenvoudige tekening, bijvoorbeeld een huis, een ster, een vierkant, een cirkel of iets dergelijks. Namen schijnen zo weinig mogelijk te worden genoemd. Maar deze brief is in ieder geval geschreven door een lid van de bende en er bestaat zeer veel kans, dat de politie in New York in haar verzameling handschriften een brief bezet, die door dezelfde man is geschreven, door de afzender van deze brief.

— Wat staat er in? vroeg Brand, en hij nam nieuwsgierig de brief van Raffles aan.

Maar bijna dadelijk riep hij teleurgesteld uit:

— Maar dat is geheimschrift.

— Dat is het, en een tamelijk lastig ook, hernam Raffles glimlachend. En ik zou de betekenis ook zeker niet zo gauw hebben ontdekt, als mijnheer Hope in de voering van zijn vest niet de code op dit raadselschrift zou hebben bewaard. Ik maakte dat kledingstuk open om hem een beetje lucht te geven, ik meende iets te horen knitseren, mijn nieuwsgierigheid won het van mijn tactgevoel. Ik tornde het vest open en ik haalde er dit zeer belangwekkende papiertje uit, bevattende de sleutel op dit raadselschrift.

— En wat staat er in de brief?

— Hope krijgt hier een bevel, zich onmiddellijk naar het hoofdkwartier te begeven en daar verslag uit te brengen over « de grote zaak»; dat is natuurlijk de moord en de beroving van Jerry Hooker.

— Maar dat alles kunnen zij toch onmiddellijk in de bladen lezen.

— Zeker, maar zij hopen hier een grote buit te vinden en wie er weet te ontsnappen, moet dat geld natuurlijk overbrengen. Welnu, die taak schijnt

aan Andrew Hope te zijn toevertrouwd. Nu is niets gemakkelijker dan zijn plaats in te nemen, want het gezegend toeval heeft gewild, dat deze man groot is, grijze ogen heeft en een lange, tamelijk scherpe neus. Het zal zeer gemakkelijk zijn, zijn uiterlijk aan te nemen.

— Mag ik een opmerking maken, Edward?

— Laat maar eens horen.

— Als jij in New York komt vertellen, dat je Hooker van kant hebt helpen maken, wil je mij dan eens zeggen, hoe ze dat zullen geloven, als ze er geen woord van in de bladen lezen?

— Beste Charles, ik ben volstrekt niet van plan iets dergelijks te vertellen, antwoordde Raffles bedaard. Dat zou al bijzonder onhandig zijn. Neen, ik ga daar ginds een verhaal opdissen, dat hier onze toeleg mislukt is, omdat Hooker, na de aanslag die op hem werd gepleegd in de trein, zijn reisroute uit vrees blijkbaar had veranderd en spoorloos was verdwenen.

— En als zij dat eens gaan napluizen?

— Waarom zouden zij het napluizen? Zij hebben volstrekt geen reden om het tegendeel te geloven. Deze bandieten hier zullen zeker niet klappen; drie zijn er dood, drie zwaar gewond en in de eerste weken zeker niet in staat om een vin te verroeren. Ik zal op deze wijze heel wat belangwekkends kunnen ontdekken en daarmee zal ik later mijn voordeel weten te doen.

— Waar laat je die gewonden?

— Hier in huis.

— Wie zal ze moeten verzorgen?

— Dat kan de oude Rixey doen.

— Dan moet je hem inlichten.

— Dat is volstrekt niet nodig. Het zijn eenvoudig inbrekers, die wij hebben overmand en de goede oude man, die half suf is, zal er zich niets van aantrekken, hun potje voor hen koken en hen nu en dan een drank ingeven.

— En als zij hem overvallen, vluchten, het huis leeg stelen?

— Dat is eenvoudig onmogelijk, want binnen enkele dagen zal ik weer terug zijn.

— Je praat maar steeds in het en-

kelvoud; ik hoop toch dat je Henderson en mij niet werkelijk zult laten blijven?

— Wees daar maar niet bang voor. Jullie beiden gaan mee en ik zal je gauw genoeg nodig hebben. Op dit brief-

je staat de plaats van samenkomst opgegeven, benevens de datum en ook een wachtwoord.

— Wat doen wij met de doden?

— Begraven, in het park! antwoordde Raffles koeltjes.

Hoofdstuk VII

HOE DE EERSTE SLAG WERD GEWONNEN

Het was omstreeks half twaalf in de nacht en de lucht was met donkere wolken bedekt, toen een kleine jol, voortbewogen door een aanhangmotor, onder de Williamsburg-bridge van de East River kwam doorschieten, welke New York city met Brooklyn verbinden en aanstuurde op de westelijke oever.

Het geroffel van het aanhangmotor-tje zweeg eensklaps en de jol gleed nog wel vijftig meters verder, volkomen geruisloos nu, als een zwarte schaduw, tot haar vormen zich als het ware oplosten in het nachtelijke duister.

In de jol bevonden zich twee mannen, die bijna tegelijk overeind gingen staan, toen het vaarttuigje de hoge kademuur bereikte en nu een zware ring vast grepen, in de muur gemetseld naast een ovale opening in de muur, bijna een meter hoog en anderhalve meter breed, die met een hek van dezelfde vorm was afgesloten, hetwelk zich halverwege onder water bevond.

Een der mannen haalde uit zijn zak een grote sleutel, luisterde even en opende toen het slot van het hek zonder enig gerucht te maken. De ander hield het bootje een weinig af en trok het hek open. De jol voer de tunnel binnen en de man, die het hek geopend had, nam er de sleutel aan de ene kant uit en stak hem er aan de andere kant weer op.

— Sluit het goed, Andrew, zei de ander op zachte toon. Wij kunnen altijd nog wel weggkomen, maar het zou een hoop last geven, als de politie hier kon binnendringen.

— Laat het maar aan mij over, Ted, antwoordde de man die aan het slot peuterde.

Hij nam er de sleutel uit, gaf die aan zijn makker en bromde:

— O kéd!

De jol bevond zich nu in een zeer nauwe tunnel, waar het zo stikdonker was, dat men geen halve voet voor zich uit kon zien.

Het rook muf daarbinnen, een benauwende lucht van fecaliën en vochtige aarde; het schuitje bevond zich in een van de uitlozingskanalen der reusachtige rioleringswerken van New York. Aan beide kanten zich tegen de wand steunend brachten de beide mannen de jol op de tast verder, door zich met de handen af te zetten van de klamme muren.

Langzamerhand echter werd de tunnel wijder en zij moesten de korte bomen ter hand nemen, die zich in de jol bevonden.

De voorste man had nu een kaarslantaarn ontstoken, die net genoeg licht verspreidde om er bij te kunnen zien.

De man, die vooraan zat, stuurde en hij moest goed opletten, want de tunnel splitste zich herhaaldelijk. Hij lette dan ook zo goed op, dat hij volstrekt niet merkte, dat zijn metgezel, die achter in de boot zat, een zwartgemaakt touw ontrolde, dat hij aan een der spijlen van het hek had gebonden, toen de jol de tunnel invoer.

Wel twintig minuten duurde deze zonderlinge tocht en toen lag de jol stil bij een soort steiger en de beide mannen stapten uit. Zij stonden op een tamelijk breed planker en bevonden zich in een onderaards hol, door mensen gemaakt en hier en daar door stevige pijlers van beton geschraagd. En dat was ook wel noodzakelijk, want nauwelijks twintig meters boven het dak van dit

hol bevond zich een zeer druk verkeerspunt, waar overdag tienduizenden zware auto's elkaar onafgebroken kruisten.

Dit was als het ware een knooppunt, waarop verscheidene andere riooltunnels uitliepen.

De man, die met de naam Ted was aangesproken, scheen echter hier zeer goed de weg te weten, want hij zei tot Andrew Hope:

— Laten we voortmaken, ze wachten zeker al op ons. Ik ben maar blij, dat ik je toevallig tegen het lijf ben gelopen, Andrew. Maar ik hoop voor jou, dat luitenant N niet kwaad zal zijn omdat de zaak mislukt is.

Andrew bromde iets in zichzelf en de twee mannen gingen verder. Zij traden een nauwe gang in, volgden die over een afstand van ongeveer tien meters en stonden toen stil voor een smalle, met ijzer beslagen en blijkbaar zeer zware en sterke deur.

— Ga jij maar met het licht voor, bromde Andrew, mijn ogen worden er niet beter op.

— Eerst moet de deur dan toch open, kameraad, zei Ted meesmuilend. Ben je dat soms vergeten?

En op hetzelfde ogenblik klopte hij met de zware sleutel op een bijzondere wijze op de deur. Daar achter werd enig gestommel hoorbaar en toen klonk een diepe, zware stem:

- Het wachtwoord!
- De Moloch waakt.
- Het cijfer?
- Driemaal elf, tweemaal veertien.
- De letter?
- De letter N.

Aan de andere kant knarste een sleutel in het slot en de deur ging langzaam open. Een zwak, rossig schijnsel werd zichtbaar, afkomstig van een olie-lantaarn, die dicht bij de deur op de vloer stond.

De twee mannen traden binnen. De deurwachter, een kerel met een gemene tronie en zware schouders, keek hen aandachtig aan, de revolver in de vuist en wenkte toen brommend in de richting van een betonnen trap, aan het einde van de dwarsgang, welke de deur afsloot.

Ted en Andrew gingen hem voorbij, de eerste voorop met zijn lantaarn. Toen zij de trap halverwege bestegen hadden, zei Andrew eensklaps:

— Daar heb ik waarachtig vergeten die vent bij de deur de sigaretten te geven, waarom hij gevraagd had. Wacht even, Ted.

Hij had een grote doos sigaretten uit zijn zak gehaald en liep reeds de trap weer af, de gang door en ging op de portier af. En met luide stem, zodat Ted het kon horen, zei hij op vrolijke toon:

— Steek daar eens van op, broeder. Dat heb je nog nooit gerookt.

Hij nam een sigaret uit de doos, bood die de deurwachter aan en gaf hem vuur. De man deed een paar trekjes en plotseling werd zijn gelaat asgrauw.

— Wat geef je me daar voor duivelsdrek? riep hij.

Maar Andrew riep nog harder om die vraag te smoren:

— Smaakt je die sigaret of niet?

De ander wilde zijn revolver opheffen, maar hij had er de kracht reeds niet meer toe. Hij zou gevallen zijn, als Andrew hem niet haastig had opgevangen en hem languit tegen de voet van de muur had neergeleid.

Hij nam hem z'n revolver af en draaide toen, terwijl hij zo hard mogelijk lachte om het geluid te verdoven, de sleutel weer in het slot terug en deed vervolgens de zware grendel van de deur...

— Waar blijf je toch? riep boven aan de trap Ted ongeduldig.

— Ik kom! riep Andrew terug en met een paar sprongen was hij de trap op.

De twee mannen waren nu blijkbaar gelijk met de begane grond, want de trap was bijna veertig treden hoog en werd waarschijnlijk benut door de beampten van de reinigingsdienst, als zij zich naar het werk begaven.

Maar Ted liep de gang niet ten einde, doch sloeg alweer een dwarsgang in, tot hij ten slotte opnieuw stilhield voor een zwaar met ijzer beslagen deur, waarop hij voor de tweede maal alle herkenningwoorden moest opsommen.

De deur ging open en nu stond Andrew plotseling in een zo helderverlicht-

te zaal, dat zijn ogen even knipperden.

Het geleek wel wat op een oude schuur, een stal, of iets dergelijks; later bleek het de afgedankte wachtkamer van een buiten dienst gestelde zijlijn van de ondergrond-spoorweg te zijn. De wanden waren kaal, vochtig en hier en daar met schimmel bedekt. Er waren nog twee deuren in het vrij grote vertrek, waar, op dat ogenblik een veertigtal personen bijeen was, waarvan drie volkomen onkenbaar door dat het bovenste gedeelte van hun lichaam tot aan het middel, het hoofd inclus, verborgen was in een soort zak, met twee kleine gaten om er door te kunnen zien.

Dat waren dus ongetwijfeld kapiteins, die het recht hadden, hun gelaat verborgen te houden.

De andere aanwezigen behoorden tot de meest uiteenlopende kringen der maatschappij; er waren verlopen types bij, kerels met verdierlijkte, ruwe gelaatstrekken, in wier ogen de misdaad duidelijk te lezen was, er waren ook zeer chic geklede heren, waarvan sommigen nog zeer jong waren, niet veel meer dan knapen, met baardeloze gezichten en ringen aan de vingers die fijne sigaretten uit gouden pijpjes rookten.

In het vertrek waren bovendien nog drie vrouwen aanwezig, waarvan twee van buitengewone schoonheid, in kostbare bontmantels gehuld, de derde in niet veel meer dan lompen gekleed.

Niet zodra waren Andrew en Ted binnengekomen, of een kleine man, elegant gekleed, met een gouden bril op, zeker niet ouder dan veertig jaar, maar reeds volkomen kaalhoofdig, trad op Andrew toe, greep hem bij een lapel van zijn jas en vroeg haastig, op een scherpe, bitse toon:

— Hoe is het, Andrew? Het is mislukt, nietwaar? Ik behoef maar naar je gezicht te kijken. Wel verdoemd, hoe kan men zo onhandig zijn? Eerst de aanslag van die twee lummels in de trein nu deze tegenslag. Want ik heb immers goed gezien?

— Het spijt me geweldig, luitenant, maar 't is volkomen mislukt, antwoordde Andrew zuchtend. Hooker heeft zeker argwaan gekregen, na die aanslag

in de trein, en toen wij in Tampa aankwamen was er geen spoor van hem te ontdekken. Wij hebben nog drie dagen gewacht en toen ben ik maar teruggekeerd.

— Alleen?

— Ja, de anderen zijn nog daarginds gebleven; ik kom nieuwe orders halen.

De luitenant dacht een ogenblik na, stampvoette, mompelde een vloek tussen zijn slechte, bijna zwarte tanden en barstte toen uit:

— Dat kan zo niet langer. Men houdt ons voor de gek. Men verliest het ontzag voor onze naam.

Op dit ogenblik ontstond er enige verwarring aan het andere einde van de zaal waar uitroepen van opwinding en woede werden gehoord.

Een man met een bezweet gezicht, die zoeven door een andere deur was binnengekomen, baande zich een weg door de aanwezigen, tot hij voor een van de drie gemaskerde mannen stond en riep toen op schorre toon:

— Kapitein, ik ben broeder Z. Ik ben rechercheur in Palatka. Ik ben er bij geweest toen onze twee makkers voor de eerste maal werden ondervraagd. De politie daarginds houdt het stil, maar zij hebben gezworen, dat de man, op wie zij de aanslag pleegden niet Hooker is geweest, zij zeggen dat het niemand anders kon zijn, dan... John Raffles.

Een dof gemompel van woeste haat steeg op uit de vergaderde bendeleden en hier en daar werd dreigend een vuist opgeheven. Van onder het masker klonk de van woede trillende stem van de kapitein, die de ander doorborend aankeek en zei:

— Hoe kan zo iets mogelijk zijn? Waar zou dan de echte Hooker gebleven zijn?

— Dat weet niemand.

— Maar voor de duivel! Het de stem van Andrew zich horen, dan is het ook geen wonder dat wij daarginds vruchteloos gewacht hebben.

— Als het zo is, als het werkelijk Raffles geweest is, die ons opnieuw deze poets heeft gebakken, laat hij zich dan voor ons in acht nemen, want onze wraak zal vreselijk zijn! riep de ka-

piteln.

Een der fraai geklede vrouwen gilte woest:

— Ter dood met onze aartsvijand! Pijnigt hem, martel hem.

— Daarvoor moet men hem toch eerst hebben! liet de stem van Andrew zich horen, en wie goed had toegelisterd, zou spot in die woorden hebben opgemerkt.

Onmiddellijk begonnen zich kleine groepjes te vormen, die het nieuws, het bijna ongelooflijke geval, druk begonnen te bespreken.

En intussen sloop Andrew Hope ongemerkt en als geheel toevallig naar de beide andere deuren, sloot die aan de binnenzijde af met een eigenaardig gevormde looper en wandelde toen glimlachend naar de deur, waardoor hij zelf was binnengekomen.

En juist toen luitenant N hem wenkte om hem nadere bijzonderheden te vragen, klonk buiten die deur plotseling een bevelende stem, die luidkeels riep:

— Doe open, in naam der wet.

Het werd eensklaps doodstil en de bandieten keken elkaar met vertrokken gezichten aan. Er slopen er een paar naar de twee andere deuren: zij vonden ze gesloten.

— Vervloekt! Wie heeft die deuren gesloten? klonken een paar stemmen. Er moet hier een verrader in ons midden zijn.

— Doe de deur open, of wij blazen haar op! klonk weer de bevelende stem daar buiten.

— Niet nodig, kom maar binnen! riep

de gewaande Andrew Hope en het volgende ogenblik sloeg hij de deurwachter met een enkele, rake slag neer, draaide de zware sleutel in het slot om en wierp de deur wagenwijd open.

Een dertigtal politieagenten, aangevoerd door een inspecteur en enige brigadiers, stormden als een vloedgolf de vergaderzaal binnen, met de revolver in de vuist. Een dolle kreet van woede werd gehoord en reeds had een der vrouwen haar revolver op Raffles afgevuurd, die zo uitstekend de rol van Hope had vervuld, zonder hem echter te raken. Het volgende ogenblik werd zij overmand.

Achteraan sloegen enige bandieten woedend op de stevige deuren los, die echter niet weken.

Anderen maakten zich tot de strijd gereed en schoten op de politie, maar deze vuurde aanstonds terug en toen een vijftal bendeleden in het stof hadden gebeten, werden de andere, spoedig overmeesterd, nadat enigen nog vruchteloos hadden gepoogd, het electrisch licht te vernielen.

Op die gedenkwaardige avond werden bijna veertig leden van de bende van het « Kwade Oog » door toedoen van John Raffles, gevangen genomen, die zelf op een onnaspeurlijke wijze verdwenen bleek te zijn, toen de politie naar deze kostbare helper omzag.

Maar voldaan was Raffles nog niet, want hij begreep maar al te goed, dat zelfs deze aderslating niet voldoende was geweest om de gevreesde bende geheel te vernietigen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De gesluierde dame

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Goud brengt geen geluk. — 2. De zilveren ster, door Will Ermine. — 3. Hands up... Holliday. — 4. Gloeiend lood, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. De Blauwe in doodsgevaar. — 6. Terugkeer van de Blauwe, door Luke Allan. — 7. De vallei der gieren, door Tom West. — 8. De roepstem van het wilde westen. — 9. Dood van een veedief, door Charles H. Snow. — 10. Vrijbuiters, door Robert Ormund Cade.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.85 of 1e termijn.

Men vermeldt : « W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266